

B9-0521/2021

13.10.2021

ÁLLÁSFOGLALÁSI INDÍTVÁNY

a B9-0000/2021. és B9-0000/2021. számú szóbeli választ igénylő kérdéshez

benyújtva az eljárási szabályzat 136. cikkének (5) bekezdése alapján

az ENSZ 2021. évi, Glasgowban (Egyesült Királyság) tartandó éghajlatváltozási konferenciájáról (COP26)
(2021/2667(RSP))

**Pascal Canfin, Lídia Pereira, Javi López, Nils Torvalds, Pär Holmgren,
Catherine Griset, Petros Kokkalis**
a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság
nevében

B9-0521/2021

Az Európai Parlament állásfoglalása az ENSZ 2021. évi, Glasgowban (Egyesült Királyság) tartandó éghajlatváltozási konferenciájáról (COP26) (2021/2667(RSP))

Az Európai Parlament,

- tekintettel az ENSZ Éghajlatváltozási Keretegyezményére (UNFCCC) és az ahhoz csatolt Kiotói Jegyzőkönyvre,
- tekintettel az UNFCCC részes feleinek 21. konferenciáján (COP21) Párizsban, 2015. december 12-én elfogadott megállapodásra (Párizsi Megállapodás),
- tekintettel az UNFCCC részes feleinek 25. konferenciájára (COP25), a Kiotói Jegyzőkönyv részes feleinek 15. találkozója (CMP15), valamint a Párizsi Megállapodás részes feleinek találkozójaként szolgáló Felek Konferenciájának második ülésére (CMA2), amelyeket 2019. december 2. és 13. között rendeztek meg Madridban (Spanyolország),
- tekintettel az UNFCCC részes felei konferenciája Elnökségének az Egyesült Királysággal és olasz partnereivel közösen hozott 2020. május 28-i határozatára, amely szerint a Covid19 miatt elhalasztják az ENSZ COP26 éghajlatváltozási konferenciáját, és azt 2021. november 1. és 12. között hívják össze Glasgowban (Egyesült Királyság),
- tekintettel az ENSZ 2030-ig tartó időszakra vonatkozó fenntartható fejlődési menetrendjére és a fenntartható fejlődési célokra,
- tekintettel az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodással foglalkozó, 2021. január 25–26-i globális csúcstalálkozóra,
- tekintettel a klímasemlegesség elérését célzó keret létrehozásáról szóló, 2021. június 30-i (EU) 2021/1119 európai parlamenti és tanácsi rendeletre (európai klímarendelet)¹,
- tekintettel az ENSZ 2019. évi, Madridban (Spanyolország) tartandó éghajlatváltozási konferenciájáról (COP25) szóló, 2019. november 28-i állásfoglalására²,
- tekintettel az éghajlati és környezeti vészhelyzetről szóló, 2019. november 28-i állásfoglalására³,
- tekintettel az európai zöld megállapodásról szóló, 2020. január 15-i állásfoglalására⁴,
- tekintettel az EU-nak a világ erdeinek védelmében és helyreállításában betöltött

¹ HL L 243., 2021.7.9., 1. o.

² HL C 232., 2021.6.16., 30. o.

³ HL C 232., 2021.6.16., 28. o.

⁴ HL C 270., 2021.7.7., 2. o.

- szerepéről szóló, 2020. szeptember 16-i állásfoglalására⁵,
- tekintettel az éghajlatváltozás hatásaihoz való alkalmazkodásra vonatkozó uniós stratégiáról szóló, 2020. december 17-i állásfoglalására⁶,
 - tekintettel a talajvédelemről szóló, 2021. április 28-i állásfoglalására⁷,
 - tekintettel 2021. június 9-i állásfoglalására a 2030-ig tartó időszakra szóló uniós biodiverzitási stratégiáról: Hozzuk vissza a természetet az életünkbe⁸,
 - tekintettel a Bizottságnak az európai zöld megállapodásról szóló, 2019. december 11-i közleményére (COM(2019)0640),
 - tekintettel „A tisztább és versenyképesebb Európát szolgáló, körforgásos gazdaságra vonatkozó új cselekvési terv” című, 2020. március 11-i bizottsági közleményre (COM(2020)0098),
 - tekintettel „Az éghajlatváltozás hatásaival szemben reziliens Unió létrehozása – Az éghajlatváltozás hatásaihoz való alkalmazkodásra vonatkozó új uniós stratégia” című, 2021. február 24-i bizottsági közleményre (COM(2021)0082),
 - tekintettel a metánkibocsátás csökkentésére irányuló uniós stratégiáról szóló, 2021. október 14-i bizottsági közleményre (COM(2020)0663),
 - tekintettel a Tanács „Klíma- és energiadiplomácia – Az európai zöld megállapodás külső dimenziójával kapcsolatos célok teljesítése” című, 2021. január 25-i következtetéseire,
 - tekintettel a 2021. október 31. és november 12. között Glasgowban tartandó UNFCCC-ülések előkészítéséről szóló, 2021. október 6-i tanácsi következtetésekre,
 - tekintettel a biológiai sokféleséggel és az ökoszisztéma-szolgáltatásokkal foglalkozó kormányközi tudománypolitikai platform (IPBES) biológiai sokféleségről és az ökoszisztéma-szolgáltatásokról szóló globális értékelő jelentésére,
 - tekintettel az Éghajlatváltozási Kormányközi Testületnek (IPCC) a 1,5°C-os globális felmelegedésről szóló különjelentésére, 5. értékelő jelentésére és annak összefoglaló jelentésére, az éghajlatváltozásról és a földhasználatról szóló különjelentésére, valamint a változó éghajlattal összefüggésben az óceánról és a krioszféráról szóló különjelentésére,
 - tekintettel az UNFCCC tudományos és technológiai tanácsadó kisegítő testületének „Az óceánokról és az éghajlatváltozásról folytatott párbeszéd az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásra és az éghajlatváltozás mérséklésére irányuló intézkedések

⁵ Elfogadott szövegek, P9_TA(2020)0212.

⁶ Elfogadott szövegek, P9_TA(2020)0382.

⁷ Elfogadott szövegek, P9_TA(2021)0143.

⁸ Elfogadott szövegek, P9_TA(2021)0277.

- megerősítése érdekében” című, 2021. április 29-i jelentésére,
- tekintettel az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodással foglalkozó globális bizottság 2019. szeptember 10-i, „Alkalmazkodás most: globális szintű vezető szerepvállalás az éghajlatváltozással szembeni ellenálló képesség fejlesztésében” című kiemelt jelentésére,
 - tekintettel az UNFCCC-nek a Párizsi Megállapodás szerinti nemzetileg meghatározott hozzájárulásokról szóló, 2021. szeptember 17-i összefoglaló jelentésére,
 - tekintettel az ENSZ Környezetvédelmi Programjának a kibocsátási szakadékról szóló, 2020. december 9-i, 11. jelentésére,
 - tekintettel a Nemzetközi Energiaügynökség 2021. májusi, „Net Zero by 2050 – A Roadmap for the Global Energy Sector” (Nulla nettó kibocsátás 2050-ig: ütemterv a globális energiaágazat számára) című jelentésére,
 - tekintettel az ENSZ Környezetvédelmi Programja „Making Peace with Nature: A scientific blueprint to tackle the climate, biodiversity and pollution emergencies” (Kibékülés a természettel – Tudományos útmutató az éghajlattal, a biológiai sokféleséggel és a szennyezéssel kapcsolatos vészhelyzetek kezelésére) című, 2021. február 18-i jelentésére,
 - tekintettel az IPBES „IPBES workshop on biodiversity and pandemics – workshop report” (IPBES munkaértekezlet a biológiai sokféleségről és a járványokról – munkaértekezletről készült jelentés) című, 2020. október 29-i jelentésére,
 - tekintettel az IPBES-IPCC közös szervezésű, biológiai sokféleségről és éghajlatváltozásról szóló munkaértekezletéről készült, 2021. június 10-i jelentésre,
 - tekintettel a Meteorológiai Világszervezetnek (WMO) a globális éghajlat 2020. évi helyzetéről szóló, 2021. áprilisi jelentésére,
 - tekintettel a 2015–2030-as időszakra szóló sendai katasztrófakockázat-csökkentési keretre,
 - tekintettel az ENSZ Környezetvédelmi Programjának 2021. május 6-i, „Global Methane Assessment: Benefits and Costs of Mitigating Methane Emissions” (Globális metánfelmérés: A metánkibocsátás mérséklésének előnyei és költségei) című jelentésére,
 - tekintettel az ENSZ 2021. évi glasgow-i (Egyesült Királyság) éghajlatváltozási konferenciájával (COP 26) kapcsolatosan a Tanácshoz és a Bizottsághoz intézett kérdésekre (O-000065 – B9-0000/2021 és O-000066 – B9-0000/2021),
 - tekintettel eljárási szabályzata 136. cikkének (5) bekezdésére és 132. cikkének (2) bekezdésére,
 - tekintettel a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság állásfoglalási indítványára,

- A. mivel a Párizsi Megállapodás 2016. november 4-én lépett hatályba; mivel a 2021. október 12-i állás szerint az UNFCCC 197 részes fele közül 191 nyújtotta be az ENSZ-hez a megerősítési, elfogadási, jóváhagyási, illetve csatlakozási okiratait;
- B. mivel az Unió és tagállamai 2020. december 17-én benyújtották nemzetileg meghatározott hozzájárulásaik aktualizált változatát az UNFCCC-hez, amely azt a kötelező erejű célkitűzést határozza meg az Unió számára, hogy 2030-ig az 1990-es szinthez képest a hazai gazdaság egészében legalább 55%-kal csökkentse az üvegházhatású gázok nettó kibocsátását, a nemzetközi jóváírások hozzájárulása nélkül;
- C. mivel az ENSZ Környezetvédelmi Programja (UNEP) kibocsátási szakadékról szóló 2020. évi jelentése szerint a Párizsi Megállapodás aláírói által eddig tett kötelezettségvállalások nem lesznek elegendők a közös cél eléréséhez, és ez az iparosodás előtti szinthez képest több mint 3 °C-os globális felmelegedést fog eredményezni; sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy az UNFCCC számos részes fele még ahhoz sem tett elegendő intézkedést, hogy elinduljon a nemzetileg meghatározott hozzájárulásai teljesítéséhez vezető úton, és hogy az elért eredmények nagy részét ellensúlyozzák az olyan kontraproduktív politikák, mint a fosszilis tüzelőanyagok folyamatos támogatása és új szénerőművek építése; ezzel összefüggésben figyelmeztet a pozitív természetes visszacsatolási spirálokra, amelyek katasztrofális következményekkel járhatnak a globális felmelegedés tekintetében;
- D. mivel a Meteorológiai Világszervezet szerint a fő üvegházhatású gázok koncentrációja a Covid19-hez kapcsolódó átmeneti kibocsátáscsökkenés ellenére 2020-ban tovább nőtt, és mivel a szén-dioxid légköri koncentrációja több mint 3 millió éve nem volt ilyen magas; mivel 2020 a mérések kezdete óta a három legmelegebb év egyike volt, és az átlaghőmérséklet az iparosodás előtti szintnél 1,2 °C-kal volt magasabb; mivel a mérések kezdete óta az elmúlt évtized (2011–2020) volt az eddigi legmelegebb évtized;
- E. mivel az EU belső politikái önmagukban nem elegendők ahhoz, hogy a Párizsi Megállapodással összhangban visszaszorítsák az üvegházhatású gázok globális kibocsátását és korlátozzák a hőmérséklet-emelkedést; mivel a kollektív, azonnali és ambiciózus globális fellépés döntő fontosságú ahhoz, hogy a hőmérséklet-emelkedés 1,5°C-nál nagyobb mértékben ne haladja meg az iparosodás előtti szintet;
- F. mivel a Párizsi Megállapodás preambulumban elismeri, hogy „fontos az összes ökoszisztéma, köztük az óceánok sértetlenségének biztosítása”, és mivel az UNFCCC 4. cikke (1) bekezdésének d) pontja hangsúlyozza, hogy a részes feleknek elő kell segíteniük a fenntartható gazdálkodást, és valamennyi üvegházhatású gáz nyelőinek és tárolóinak megóvását és kapacitásuk megerősítését, beleértve a biomasszát, az erdőket és az óceánokat, valamint az egyéb szárazföldi, partvidéki és tengeri ökológiai rendszereket; mivel a Párizsi Megállapodás 2. cikke (1) bekezdésének b) pontja hangsúlyozza, hogy az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásnak, valamint a reziliencia és az alacsony ÜHG-kibocsátások megvalósításának nem szabad veszélyeztetnie az élelmiszer-termelést; mivel az IPBES biológiai sokféleségről és az ökoszisztéma-szolgáltatásokról szóló globális értékelő jelentése hangsúlyozza, hogy a természet fenntartható használata elengedhetetlen ahhoz, hogy alkalmazkodjunk az éghajlati rendszer veszélyes, emberi eredetű befolyásolásához, illetve csökkentjük azt;

- G. mivel az éghajlatváltozás hatásai és a csökkenő biológiai sokféleség a két legfontosabb kihívás és kockázat az emberi társadalmak számára; megjegyzi, hogy az eddigi politikák nagy része egymástól függetlenül kezelte az éghajlatváltozás és a biológiai sokféleség csökkenésének problémáját;
- H. mivel a biológiai sokféleségre vonatkozó, 2020-ra kitűzött globális aicsi célok nem teljesültek, ami még sürgetőbbé teszi, hogy mielőbb növeljük a biológiai sokféleség megőrzésének ambícióját és hatókörét;
- I. mivel alapvető fontosságú megőrizni az óceánokat, nemcsak azért, mert elsődleges élelmiszerforrást jelentenek, hanem azért is, mert jelentős szerepet töltenek be a szénkörforgásban, szabályozzák az éghajlatot, és az általunk belélegzett levegőben lévő oxigén nagy részét is az óceánok állítják elő; mivel az IPCC óceánokról és krioszféráról szóló különjelentése szerint az éghajlati mechanizmusok az óceáni és tengeri ökoszisztémák egészségétől függenek, amelyet jelenleg károsít a globális felmelegedés, a szennyezés, a tengeri biodiverzitás kizsákmányolása, a savasodás, az oxigénszint csökkenése és a tengerpart eróziója; mivel a jelentés arra is emlékeztet, hogy 1970 óta az óceánok fokozatosan melegedtek, és az éghajlati rendszer hőfeleslegének több mint 90 %-át nyelték el, valamint hogy az óceánok az éghajlatváltozás hatásainak enyhítésére és az azokhoz való alkalmazkodásra irányuló megoldás részét képezik; mivel ezért csökkenteni kell az ÜHG-kibocsátást és az ökoszisztémák szennyezését, és növelni kell a természetes szénelnyelőket;
- J. mivel a természet alapú megoldások és az ökoszisztémán alapuló megközelítések kulcsszerepet játszanak az éghajlatváltozás mérséklésében és az ahhoz való alkalmazkodásban; mivel létfontosságú a már létező és hatékonyan működő természetes szénelnyelők, köztük az óceáni széntárolók védelme és helyreállítása;
- K. mivel az erdők szénelnyelőként viselkedve nagy szerepet játszanak az éghajlatváltozás elleni küzdelemben, évente körülbelül 2 milliárd tonna szén-dioxid megkötésével; mivel a világ erdeinek védelme és bővítése az éghajlatváltozás elleni fellépés egyik legköltséghatékonyabb módja, és mivel ha maradéktalanul megvalósítanánk őket, az éghajlatváltozás mérséklésére és az ahhoz való alkalmazkodásra irányuló, erdőkön alapuló intézkedések évente körülbelül 15 gigatonnányi szén-dioxiddal csökkentenék az üvegházhatásúgáz-kibocsátást 2050-ig, ami potenciálisan elegendő lehet ahhoz, hogy a globális felmelegedést jóval 2°C alatt tartsuk;
- L. mivel az erdőirtás és az erdőpusztulás visszaszorítása hozzájárulhat az emberi eredetű üvegházhatásúgáz-kibocsátás csökkentéséhez, és akár évente 0,4–5,8 gigatonna CO₂-egyenértéknek megfelelő csökkenést eredményezhet⁹;
- M. mivel az északi félteke egynegyedét tartósan fagyott talaj borítja, amely permafroszt néven ismert; mivel a globális hőmérséklet emelkedése miatt a sarki permafroszt példátlan sebességgel kezdett olvadni; mivel a permafroszt az üvegházhatást okozó gázok hatalmas tárolója, amely akár 1 600 gigatonna CO₂-t is tárolhat – ami a jelenleg a légkörben található mennyiségnek közel kétszerese –, de metánt és dinitrogén-oxidot is;

⁹ Az IPBES-IPCC közös szervezésű, biológiai sokféleségről és éghajlatváltozásról szóló munkaértekezletének 2021. június 10-i jelentése

mivel kibocsátása súlyos mértékben felgyorsíthatja és súlyosbíthatja a globális felmelegedést¹⁰;

- N. mivel az Egészségügyi Világszervezet szerint az előrejelzett éghajlatváltozás 2030-ig évente körülbelül 250 000 további halálesetet fog okozni, és a becslések szerint a közvetlen egészségkárosodás költségei 2030-ig évente 2–4 milliárd USD-t fognak kitenni;
- O. mivel a biológiai sokféleségnek a tájak átalakulásával összefüggő csökkenése egyes esetekben a betegségek megjelenésének fokozott kockázatához vezethet, amennyiben az ember által uralt tájakhoz jól alkalmazkodó fajok egyúttal olyan kórokozók gazdái lehetnek, amelyek esetében nagy a zoonotikus átvitel kockázata;
- P. mivel a légszennyezés és az éghajlatváltozás szorosan összekapcsolódik, és részben közös emberi eredetük van; mivel az Egészségügyi Világszervezet szerint a környezeti levegőszennyezés globálisan évente körülbelül 4,2 millió ember haláláért felelős az agyvérzés, a szívbetegség, a tüdőrák, valamint az akut és krónikus légzőszervi betegségek miatt;
- Q. az ENSZ katasztrófakockázat-csökkentési stratégiájának titkársága szerint a feljegyzett katasztrófák és gazdasági károk majdnem megduplázódtak az elmúlt 20 évben, és ez nagyban betudható az éghajlattal kapcsolatos katasztrófák jelentős megszokozódásának;
- R. mivel az éghajlatváltozás és annak pusztító hatásai már befolyásolják a migrációs mintákat; mivel a Világbank 2018. évi tanulmánya szerint a szubszaharai Afrika, Dél-Ázsia és Latin-Amerika lakosságának közel 3%-a kényszerülhet a saját országán belüli elköltözésre, hogy elkerülje az éghajlatváltozás lassan bekövetkező hatásait¹¹; mivel koordinált alkalmazkodási erőfeszítések nélkül az alacsonyan fekvő partvidékeken és a kis szigetállamokban élő több mint 700 millió ember intenzívebb viharokkal, áradásokkal, végső soron pedig a termőföldek elvesztésével és áthelyezéssel szembesülhet;
- S. mivel a Párizsi Megállapodás az első olyan nemzetközi szerződés, amely kifejezetten elismeri az éghajlat-politika és az emberi jogok közötti kapcsolatot, lehetővé téve az emberi jogokkal kapcsolatos meglévő jogi eszközök alkalmazását annak érdekében, hogy az államokat és a magánvállalkozásokat a kibocsátások csökkentésére ösztönözzék; mivel a Párizsi Megállapodás nem tartalmaz konkrét eszközöket az állami és vállalati szereplők felelősségre vonására az éghajlatváltozásra és az emberi jogok gyakorlására kifejtett hatásuk tekintetében;
- T. mivel az éghajlatváltozásnak jelentős emberi jogi dimenziója is van, mivel közvetlenül és közvetve számos egyetemesen elismert emberi jog érvényesítését érinti, és az olyan

¹⁰ Natali, S. M., et al., „Permafrost carbon feedbacks threaten global climate goals” (A permafroszt széndioxiddal kapcsolatos visszacsatolási spiráljai veszélyeztetik a globális éghajlat-politikai célokat), *Az Egyesült Államok Nemzeti Tudományos Akadémiájának jegyzőkönyve*, 118 (21), 2021. május 25.

¹¹ Rigaud, K. K. et al., „Groundswell: Preparing for Internal Climate Migration” (Erősödő hullámok – Felkészülés a belső klímamigrációra), Világbank-csoport, 2018. március 19.

kiszolgáltatott csoportokra van a legnagyobb hatással, mint a nők, a gyermekek, az idősek és a betegek, az alacsony jövedelmű csoportok és az őslakos népek; mivel mind az UNFCCC, mind a Párizsi Megállapodás a nemzedékek közötti szolidaritáson és az államok azon kötelezettségvállalásán alapul, hogy megvédik az éghajlati rendszert a jelen és a jövő generációi javára; mivel az éghajlatváltozás súlyosítja az őslakos népek előtt álló jelenlegi kihívásokat, és még mélyebb kulturális, gazdasági és politikai marginalizációhoz és egyenlőtlenségekhez vezet;

- U. mivel az éghajlatváltozás elleni fellépés egyike az ENSZ fenntartható fejlődési céljainak, amelyeket valamennyi ENSZ-tagállam elfogadott 2015-ben a 2030-ig tartó időszakra vonatkozó fenntartható fejlődési menetrend keretében;
- V. mivel 2009-ben az UNFCCC részes felei kötelezettséget vállaltak arra, hogy 2020-tól évente 100 milliárd USD-t mozgósítsanak, amit később a Párizsi Megállapodás is megerősített; mivel a fejlett országok tényleges vállalásai azonban még mindig messze elmaradnak a kollektív céltól; mivel fokozódtak az éghajlatváltozásból eredő hatások és szükségletek a fejlődő országokban, különösen a legkevésbé fejlett országokban és a fejlődő kis szigetállamokban;
- W. mivel az ENSZ Fejlesztési Programjának becslései szerint 2030-ra évente 140–300 milliárd dollárra lesz szükség csak ahhoz, hogy a fejlődő országok alkalmazkodási szükségleteit fedezzék, 2050-re pedig évente 280–500 milliárd USD-ra emelkedik ez az összeg¹²;
- X. mivel az UNFCCC és a Biológiai Sokféleség Egyezmény részes feleinek 2020-as konferenciája tekintetében a Covid19 kitörése miatt bekövetkezett szerencsétlen egyéves késedelem egyedülálló lehetőséget nyújt arra, hogy egy „reaktív” modellről egy „proaktív” és elővigyázatos modellre álljunk át, és végső soron megvalósítsuk a szükséges gyökeres változást; mivel az új tudományos fejlődésnek információkkal kell szolgálnia és meg kell erősítenie a nemzetközi menetrendek és azok nemzeti szintű végrehajtása közötti kapcsolatokat;
- Y. mivel miközben a világ a Covid19-világjárvány jelenlegi hatásaival foglalkozik, az éghajlati válság nem szűnt meg; mivel a gazdasági helyreállítást egyedülálló lehetőségként kell felhasználni a klímasemlegességre való átállás ütemének felgyorsítására és a 1,5 °C-os pálya biztosítására egy olyan társadalmi-gazdasági modell kidolgozása révén, amely összeegyeztethető a bolygónk tűrőképességével és olyan területekre történő beruházásokkal, mint a természetes ökoszisztémák helyreállítása, ami révén megerősíthető az ökoszisztéma alkalmazkodóképessége, valamint olyan kiemelt területekre, mint az energiahatékonyság, a fenntartható élelmiszer-termelés, a megújuló energiával kapcsolatos technológiák, az innovatív és fenntartható kibocsátásmentes technológiák és a szükséges kapcsolódó infrastruktúra, eltérítve a beruházásokat az éghajlatot és a környezetet károsító tevékenységektől, a jelentős károkozás elkerülését célzó elvnek a beruházási döntésekben történő általános érvényesítésével; mivel ebben az átállási folyamatban megfelelően figyelembe kell venni az egyes régiók szükségletei és kapacitásai közötti különbségeket, az igazságos

¹² Az ENSZ Fejlesztési Programja, „The trillion dollar climate finance challenge (and opportunity)” (A billió dolláros éghajlatváltozás-finanszírozási kihívás (és lehetőség)), 2021. június 27.

átmenet elveinek tiszteletben tartása mellett;

- Z. mivel az Európai Környezetvédelmi Ügynökség szerint a „rendszerszintű változás” olyan alapvető, átalakító hatású és átfogó változást jelent, amely jelentős fordulatokat és irányváltást von maga után a rendszercélok, ösztönzők, technológiák, szociális gyakorlatok és normák, valamint a ismeretrendszerek és kormányzási megközelítések terén; mivel az alapvető társadalmi rendszerek esetében ez nemcsak a technológiák és termelési folyamatok, hanem a fogyasztási szokások és életmódok újragondolását is jelenti, tekintettel a fenntarthatóbb alternatívákra, amelyek például a jólétre és a rezilienciára összpontosítanak¹³;
- AA. mivel a természetben alapuló megoldások és az ökoszisztéma-alapú megközelítések erős politikai kapcsolatokat teremthetnek az UNFCCC, a Biológiai Sokféleség Egyezmény és az elsivatagosodásról szóló másik riói egyezmény között, lehetőséget biztosítva a három megállapodás elnökségei és titkárságai számára, hogy együtt dolgozzanak az éghajlatváltozás és a biológiai sokféleség csökkenésének integrált és koherens kezelése érdekében;
- AB. mivel az európai zöld megállapodás és a NextGenerationEU terv egyedülálló lehetőséget kínál arra, hogy az uniós gazdaságot megerősítsük és innovatívabbá, versenyképesebbé és jövőorientáltabbá tegyük, biztosítva ezáltal, hogy Európa vezető szerepet töltsön be a zöld gazdaságban, valamint hogy kiépíthesse az európai szociális modellt és szociális piacgazdaságot;
- AC. mivel az éghajlattal kapcsolatos egészségügyi, megélhetési, élelmezésbiztonsági, vízellátási és gazdasági növekedési kockázatok az előrejelzések szerint sokkal számottevőbbek lesznek 2°C-os globális felmelegedés esetén; mivel a globális felmelegedés 2°C-hoz képest 1,5°C-ra való korlátozása várhatóan mérsékli a szárazföldi, édesvízi és tengerparti ökoszisztémákra gyakorolt hatásokat, és az emberek számára nyújtott szolgáltatásaik közül többet őriz meg; mivel ezért elengedhetetlen erőfeszítéseket tenni annak érdekében, hogy a hőmérséklet-emelkedés 1,5°C-nál nagyobb mértékben ne haladja meg az iparosodás előtti szintet;
- AD. mivel elengedhetetlen az EU példamutatás által betöltött vezető szerepe, hogy a harmadik országok csatlakozzanak az éghajlatváltozás elleni küzdelemhez, és ezáltal növelhetők legyenek globális éghajlatvédelmi ambíciók;
- AE. mivel az EU-nak el kell ismernie a felelősségét az üvegházhatású gázok múltbeli kibocsátásáért, valamint a világ északi országai és a világ déli országai közötti fejlettségi szakadék kialakulásáért, és eszerint kell cselekednie;
- AF. mivel a Párizsi Megállapodás 2. cikke (1) bekezdésének c) pontja előírja, hogy az éghajlatváltozás jelentette veszély leküzdéséhez elengedhetetlen, hogy a pénzügyi források áramlása összhangba kerüljön az alacsony üvegházhatásúgáz-kibocsátás és az éghajlatváltozás hatásaival szemben reziliens fejlődés felé tartó pályával;

¹³ Európai Környezetvédelmi Ügynökség, „Building the foundations for fundamental change” (Az alapvető változás alapjainak építése), 2021. június 4.

- AG. mivel a közvélemény tudatossága és a polgárok éghajlatpolitikai fellépésben való részvétele egyre nő; mivel a polgárok számottevőbb fellépést és ambiciózus intézkedéseket követelnek a kormányoktól az éghajlatváltozás kezelése érdekében;
- AH. mivel a Kiotói Jegyzőkönyv szerinti második kötelezettségvállalási időszak 2020. december 31-én véget ért; mivel elhalasztották az iránymutatást arról, hogy a tiszta fejlesztési mechanizmus tevékenységeinek kibocsátáscsökkentését hogyan kell kezelni 2020. december 31. után; mivel átmeneti intézkedéseket vezettek be a tiszta fejlesztési mechanizmus tevékenységeinek 2020 utáni meghosszabbítására; mivel a Kiotói Jegyzőkönyv részes feleinek találkozója a tervek szerint a COP26-tal párhuzamosan fog megtörténni Glasgowban;
1. emlékeztet arra, hogy az éghajlatváltozás és a biológiai sokféleség csökkenése az emberiség előtt álló egyik legjelentősebb kihívás, és hogy világszerte az összes kormánynak és minden erejével, késedelem nélkül küzdenie kell ellene; hangsúlyozza, hogy a globális felmelegedés korlátozásával és a biológiai sokféleség csökkenésének megakadályozásával, ezáltal pedig az egész bolygó és valamennyiünk jóllétének megóvásával kapcsolatos közös felelősségünk vállalásához nemzetközi együttműködésre, a nem állami szereplők bevonására, szolidaritásra, valamint az ambíciók növelésére irányuló szilárd elkötelezettségen, illetve tudományos alapokon nyugvó, koherens fellépésre van szükség; tudomásul veszi e tekintetben az ENSZ főtitkárának, Antonio Guterresnek a világ valamennyi kormányához intézett felszólítását, hogy kiáltsanak ki éghajlatváltozási vészhelyzetet, amíg a világ nem érte el a nulla nettó ÜHG-kibocsátást;
 2. aggodalmát fejezi ki az UNEP kibocsátási szakadékról szóló 2020. évi jelentésének megállapításai miatt, leginkább azzal kapcsolatban, hogy a szén-dioxid-kibocsátás átmeneti, Covid19-világjárvány által okozott csökkenése ellenére a benyújtott, feltételhez nem kötött nemzetileg meghatározott hozzájárulások szerinti, előre látható kibocsátások – e hozzájárulások teljes körű végrehajtása esetén – a világot a 3,2°C-os hőmérséklet-emelkedés felé vezető úton hagynák; üdvözli a nemzetileg meghatározott hozzájárulások eddig bejelentett módosításait, amelyek ambiciózusabb éghajlati célokat tűztek ki aggodalommal jegyzi meg azonban, hogy ezek a hozzájárulások még így sem elegendők ahhoz, hogy a kibocsátások a Párizsi Megállapodás célkitűzései felé vezető pályára kerüljenek; riasztónak tartja az UNFCCC-nek a nemzetileg meghatározott hozzájárulásokról szóló, 2021. szeptemberi összefoglaló jelentését, amely megállapította, hogy a 2021. július 30. előtt benyújtott nemzetileg meghatározott hozzájárulások együttesen a globális ÜHG-kibocsátás jelentős – mintegy 16%-os – növekedését jelzik 2030-ra 2010-hez képest; kiemeli, hogy az IPCC szerint az 1,5°C-hoz vezető pálya 2030-ig a 2010. évi szinthez képest legalább 45%-os globális kibocsátáscsökkentésnek felel meg;
 3. emlékeztet egy alkotmánybíróság közelmúltbeli határozatára, amely szerint az éghajlat védelme nem lehet politikai mérlegelés tárgya, és az alkotmány környezetvédelmi rendelkezései alkotmányos kötelezettséget rónak az államra a klímasemlegesség elérése érdekében;
 4. hangsúlyozza, hogy a kibocsátási szakadékról szóló 2020. évi jelentés szerint a világjárvány utáni zöld helyreállítás 2030-ig mintegy 25%-kal csökkentheti az ÜHG-

kibocsátást, olyan kibocsátási tartományt alakítva ki, amely 66%-os esélyt biztosít arra, hogy a hőmérséklet-emelkedés 2°C alatt maradjon, ez azonban még mindig nem elegendő ahhoz, hogy a globális felmelegedést 1,5°C-ra korlátozza; hangsúlyozza ezért, hogy a helyreállítási intézkedések jelentősen befolyásolhatják, hogy a Párizsi Megállapodás célkitűzései valóra válnak-e; felhívja a kormányokat, hogy minden erejükkel valósítsák meg a zöld helyreállítást, ugyanakkor a Párizsi Megállapodás céljaival összhangban meg kell erősíteniük vállalásaikat, és ebben a tekintetben még a COP26 előtt fokozniuk kell nemzetileg meghatározott hozzájárulásaikat tudományos alapú szakpolitikák elfogadásával; hangsúlyozza, hogy a közelmúltbeli kutatások szerint a Párizsi Megállapodás hőmérsékleti célkitűzésének elérése „gazdaságilag optimális” éghajlat-politikát jelent¹⁴;

5. üdvözli a G7-ek azon kötelezettségvállalását, hogy ambiciózus és felgyorsított erőfeszítéseket tesznek a kibocsátások csökkentésére annak érdekében, hogy az 1,5 °C-os hőmérséklet-emelkedés határértéke elérhető szinten maradjon¹⁵; emlékeztet arra, hogy ez számos járulékos előnnyel járna a környezet, a gazdaság, a társadalom és a közegészségügy számára; kiemeli, hogy az évszázad közepére egyre nő azoknak az országoknak a száma, amelyek kötelezettséget vállalnak a nulla nettó kibocsátásra; hangsúlyozza azonban, hogy ezeket a kötelezettségvállalásokat sürgősen erőteljes rövid távú politikákba, fellépésekbe és pénzügyi erőforrásokba kell átültetni, és tükröződniük kell azok felülvizsgált nemzetileg meghatározott hozzájárulásaiban, amelyeket a COP26 előtt kell benyújtani a 2030-ra vonatkozó magasabb éghajlat-politikai célok formájában annak érdekében, hogy a globális kibocsátások a lehető leghamarabb tetőzhessenek; sürgeti a G20 országait, hogy vállaljanak vezető szerepet a rövid és a hosszú távú törekvések fokozásában;
6. üdvözli, hogy öt évvel a Párizsi Megállapodás életbe lépése után a világ legnagyobb vezető gazdaságai részt vesznek a klímasemlegesség felé irányuló versenyben; felhívja a figyelmet arra, hogy a nulla nettó kibocsátásra irányuló kötelezettségvállalásokat az UNFCCC-nek elküldött hosszú távú stratégiákkal kell alátámasztani; hangsúlyozza, hogy ezeket a kötelezettségvállalásokat valamennyi szinten és minden ágazatban hatékony intézkedésekbe és politikákba kell átültetni;
7. hangsúlyozza annak fontosságát, hogy a lehető leghamarabb fokozatosan megszüntessék az összes fosszilis tüzelőanyagot; tudomásul veszi a Nemzetközi Energia Ügynökség „Net Zero by 2050” (Nulla nettó szén-dioxid-kibocsátás 2050-ig) című jelentésének következtetéseit, amelyek a fosszilis tüzelőanyagok iránti kereslet hirtelen visszaesését mutatják, aminek következtében nincs szükség az új fosszilis tüzelőanyag-ellátásba való beruházásra, és hogy az 1,5 °C-os célkitűzés eléréséhez az kell, hogy ne hagyják jóvá új olaj- és gázmezők fejlesztését, és 2021-től egyetlen szénbányát se építsenek vagy bővítsenek; támogatja a G7-ek azon kötelezettségvállalását, hogy 2021 végéig megszüntetik a kibocsátáscsökkentés nélküli használatának finanszírozását; felhívja a G7-országokat, hogy mutassanak példát az energetikai átállás terén, és állítsanak le a fosszilis tüzelőanyagok kitermelésére irányuló

¹⁴ Hänsel, M. C., Drupp, M. A., Johansson, D. J. A., Nesje, F., Azar, C., Freeman, M. C., Groom, B. és Sterner, T., ‘Climate economics support for the UN climate targets’ [A klímagazdaságtan által az ENSZ éghajlati céljaihoz nyújtott támogatás], *Nature Climate Change*, 10, 781-789. o., 2020.

¹⁵ A 2021. június 11–13-i, Carbis Bay-i csúcstalálkozó közleménye.

minden új beruházást; támogatja a COP26 elnökségét, az Egyesült Királyságot és a „Powering Past Coal Alliance” szövetséget abban, hogy megállapodásra törekedjenek bármely új, kibocsátáscsökkentés nélküli széntüzelésű erőmű megépítésének leállításáról; elismeri, hogy a fosszilis tüzelőanyagoknak nincs hosszú távú szerepük az EU energiaszerkezetében, és felhívja a tagállamokat, hogy a Bizottsággal együttműködve fogadjanak el nemzeti terveket annak érdekében, hogy legkésőbb 2050-ig megvalósuljon a klímasemlegesség;

8. komoly aggodalmának ad hangot az Északi-sarkvidék fosszilizüzelőanyag-tartalékai iránti növekvő globális érdeklődés miatt, amelyek a tengeri jégtakaró éghajlatváltozás által okozott csökkenése miatt egyre inkább hozzáférhetőek; hangsúlyozza az Északi-sarkvidék természeti környezetének sebezhetőségét, valamint azt, hogy az ökoszisztémát rendkívül nehéz megtisztítani az olajkiömlések, a csővezetékek szivárgása vagy a hajózási balesetek után; sürgeti az EU-t és tagállamait, hogy szorgalmazzanak globális moratóriumot az Északi-sarkvidék tengeri olajfeltárása ellen;
9. hangsúlyozza, hogy a COP26 konferencián újjá kell építeni a nemzetközi koalíciókat, hogy a törekvések és a környezeti integritás szempontjából jelentős eredmények szülessenek; felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy szorosan működjenek együtt a nagy kibocsátókkal, az éghajlat szempontjából sérülékeny országokkal, a transzatlanti partnerekkel és a COP26 egyesült királyságbeli elnökségével annak érdekében, hogy a konferencián politikai javaslatokat tegyenek arra vonatkozóan, hogy az országok hogyan fogják felgyorsítani az intézkedéseiket, amelyekkel felszámolható a 1,5°C-ra való felzárkózás céljának tekintetében fennálló szakadék; ösztönzi az EU-t, hogy fokozza a fejlődő és a legkiszolgáltatottabb országokkal való diplomáciai kapcsolat- és szövetségépítést annak érdekében, hogy közvetítőként járjon el a fejlett és a fejlődő országok között, ami a múltban döntő fontosságú volt, hogy a COP konferenciákon a legambiciózusabb eredményeket éri el;
10. üdvözli, hogy Biden elnök hivatalba lépésének első napján elrendelte, hogy az Egyesült Államok visszatérjen a Párizsi Megállapodáshoz, valamint azon kötelezettségvállalásait, hogy az évtized végéig az Egyesült Államok ÜHG-kibocsátását 2030-ra a felére csökkenti a 2005. évi szinthez képest, és célul tűzi ki, hogy 2050-re nulla nettó kibocsátást érjenek el; konkrét szakpolitikai intézkedéseket és az azokat követő időszerű pénzügyi forrásokat vár, hogy az USA teljesítse a kötelezettségvállalásait; hangsúlyozza az EU–USA partnerség és vezetés fontosságát a Párizsi Megállapodás céljainak elérése szempontjából; kiemeli, hogy az éghajlatváltozás, a környezetkárosodás és a biológiai sokféleség csökkenése elleni küzdelem, a zöld növekedés előmozdítása és az óceánjaink védelme az új közös transzatlanti menetrend középpontjában állnak, és hogy az EU és az USA közösen kötelezettséget vállalt arra, hogy minden erőfeszítést megtesz annak érdekében, hogy a globális hőmérséklet-emelkedés 1,5 °C-os határértéke elérhető közelségben maradjon; elismeri Biden elnök arra irányuló erőfeszítéseit, hogy fokozza az éghajlatváltozással kapcsolatos globális törekvéseket, többek között a vezetők 2021. áprilisi klímaügyi csúcstalálkozója révén;
11. kiemeli Kínának a világ második legnagyobb gazdaságaként és a legnagyobb teljes ÜHG-kibocsátással rendelkező országgént betöltött szerepét; elismeri, hogy Kína kész konstruktív erőként fellépni a globális éghajlat-változási tárgyalásokon; különös aggodalommal jegyzi meg azonban, hogy továbbra is nagymértékben függ a széntől, és

arra ösztönzi kormányát, hogy a Párizsi Megállapodás globális céljai elérésének kulcsfontosságú előfeltételeként folytassa a zöld átállás felgyorsítását; tudomásul veszi Hszi Csin-ping elnök 2020. szeptemberi bejelentését, miszerint Kína 2030 előtt fogja elérni a szén-dioxid-kibocsátás csúcspontját, 2060-ig pedig szén-dioxid-semlegesek lesznek; hangsúlyozza, hogy ezeknek a kötelezettségvállalásoknak az összes ÜHG-kibocsátásra ki kell terjedniük; további kötelezettségvállalásokat, konkrét szakpolitikai intézkedéseket és összehangolt pénzmozgásokat vár azok teljesítése érdekében;

12. hangsúlyozza, hogy az IPBES szerint a világjárványoknak megágyazó okok ugyanazok a globális környezeti változások, amelyek a biológiai sokféleség csökkenését és az éghajlatváltozást súlyosbítják, például a földhasználat megváltoztatása, a mezőgazdaság terjeszkedése és intenzívebbé tétele, valamint a vadon élő állatok kereskedelme és fogyasztása, illetve egyéb tényezők; hangsúlyozza, hogy a világjárvány bizonyította az „egy az egészség” elvének és az egészségügyi szempontok minden szakpolitikában való érvényesítésének jelentőségét a politikai döntéshozatalban, valamint hogy átalakulást hozó változásokra van szükség; emlékeztet arra, hogy a Párizsi Megállapodás preambuluma kulcsfontosságú jogként ismeri el az egészséghez való jogot; hangsúlyozza, hogy az UNFCCC 4. cikke (1) bekezdésének f) pontja kimondja, hogy valamennyi félnek "például nemzeti szinten megfogalmazott hatástanulmányok készítésével – megfelelő módszereket" kell alkalmaznia, "tekintettel az éghajlatváltozás mérséklését vagy az ahhoz való alkalmazkodást célzó programoknak és intézkedéseknek a gazdaságra, a közegészségre és a környezet minőségére gyakorolt káros hatásainak csökkentésére"; úgy véli, hogy az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásra vonatkozó nemzeti tervekben és az UNFCCC-nek szóló nemzeti közleményekben ki kell térni az egészségre;
13. kiemeli, hogy a Párizsi Megállapodás célkitűzéseinek és klímasemlegességi céljainak megvalósításához jelentős beruházásokra és arra van szükség, hogy a gazdaságaink minden ágazata példátlanul átalakuljon; úgy véli, hogy egy új fenntartható gazdasági modellre való átállás csak akkor valósítható meg, ha az garantál egy olyan méltányos átmenetet, amely ötvözi a társadalmi és ökológiai fejlődést, javítja az emberek jólétét, és senkit sem hagy hátra;

COP26, Glasgow

14. sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy a 2019-es madridi COP25-ön nem történt előrelépés, és egyes felek nem vállaltak kötelezettséget és nem biztosították az átláthatóságot; sajnálja, hogy a Párizsi Megállapodás szabálykönyvének véglegesítését egy későbbi COP-ra halasztották, és úgy véli, hogy a veszteségekről és károkról folytatott megbeszélések eredménye ambiciózusabb is lehetett volna; a szervezési nehézségek ellenére elismeri, hogy előrelépés történt egyes olyan fontos területeken, mint a szociális dimenzió előmozdítása az éghajlat-politikai menetrendben, valamint a nem állami szereplők széles körű mozgósítása;
15. hangsúlyozza, hogy elengedhetetlen, hogy a COP26 új konszenzust alakítson ki a szükséges éghajlatpolitikai intézkedésekről és az évszázad közepére elérendő globális klímasemlegességre való törekvésről, illetve a szilárd rövid és középtávú szakpolitikai intézkedésekről;

16. felszólítja az UNFCCC részes feleit – a régiókkal és a nem állami szereplőkkel, különösen a civil társadalommal együttműködésben –, hogy konstruktívan járuljanak hozzá a COP26-hoz vezető folyamathoz, és ennek során igazítsák ki a nemzetileg meghatározott hozzájárulásokat annak biztosítása érdekében, hogy azok összeegyeztethetők legyenek a Párizsi Megállapodásban kitűzött hosszú távú hőmérsékleti céllal és az elérhető legjobb tudományos ismeretekkel, és hogy tükrözzék a felek lehető legmagasabb szintű ambícióit; hangsúlyozza, hogy mivel a jelenlegi ígérek nem elegendők a Megállapodás céljainak eléréséhez, és a globális ÜHG-kibocsátásnak sürgősen tetőznie, majd drasztikusan csökkennie kell, valamennyi félnek fokoznia kell erőfeszítéseit, és a Párizsi Megállapodás céljaival összhangban aktualizálnia kell a nemzetileg meghatározott hozzájárulásait, és felszólítja különösen az EU-t és a G20-országokat, hogy vállaljanak globális vezető szerepet e tekintetben, és kötelezzék el magukat amellet, hogy legkésőbb 2050-ig megvalósítsák a klímasemlegességet;
17. hangsúlyozza, hogy az UNEP kibocsátási szakadékról szóló 2020. évi jelentése szerint a világ népessége leggazdagabb 1%-ának kibocsátása több mint kétszerese a legszegényebb 50%-nak; megjegyzi, hogy további kutatások¹⁶ azt mutatják, hogy az EU-n belül az uniós polgárok leggazdagabb 10%-a volt felelős az EU 1990 és 2015 közötti összesített fogyasztási kibocsátásának közel egyharmadáért, és hogy ugyanebben az időszakban az uniós polgárok legszegényebb 50%-ának teljes éves fogyasztási kibocsátása 24%-kal csökkent, míg a leggazdagabb 10%-nál 3%-kal nőtt; hangsúlyozza, hogy a Párizsi Megállapodás végrehajtása során teljes mértékben foglalkozni kell a méltányossággal, és az Uniónak végre meg kell fékeznie és drasztikusan csökkentenie kell a társadalmunk leggazdagabb részéből származó kibocsátásokat, ugyanakkor támogatást kell nyújtania a legszegényebb háztartásoknak az igazságos átmenet biztosítása érdekében;
18. felhívja a Bizottságot, hogy működjön együtt más jelentős szén-dioxid-kibocsátókkal, mutatva az irányt a klímasemlegesség felé, országok egy olyan nemzetközi csoportosulásának létrehozása érdekében, amely közös célokat tűz ki az ÜHG-kibocsátás csökkentésére, a klímasemlegesség legkésőbb 2050-ig történő megvalósítására, a kibocsátások mérésére vonatkozó egységes szabványok meghatározására, az energia- és ipari ágazatokban alkalmazott összehasonlítható explicit és implicit szén-dioxid-árak meghatározására, valamint azon országok védelmére, amelyek készek éghajlatvédelmi intézkedéseket végrehajtani a nemzetközi verseny hátrányaival szemben az importárak karbonintenzitását ellensúlyozó közös mechanizmus révén;
19. hangsúlyozza, hogy megerősített és összehangolt ágazati dekarbonizációs intézkedésekre van szükség a célok összehangolása, valamint a felek és más szereplők közötti együttműködés révén; felhívja a feleket, hogy erősítsék meg a globális éghajlatvédelmi fellépés marrákesi partnerségét mint olyan teret, amely ösztönzi a nem állami szereplőket és a szubnacionális kormányokat arra, hogy tudományos és magas

¹⁶ Oxfam, “Confronting carbon inequality in the European Union. Why the European Green Deal must tackle inequality while cutting emissions.” (A szén-dioxid-egyenlőtlenség elleni küzdelem Európában – Miért kell az európai zöld megállapodásnak az egyenlőtlenséget is leküzdenie a kibocsátások csökkentése mellett?), 2020. december 7.

szintű célokon alapuló azonnali éghajlatpolitikai fellépéseket hajtsanak végre, valamint ösztönözzék a választókerületek, földrajzi területek és ágazatok közös ismeretszerzését a Párizsi Megállapodás céljaival kapcsolatos fellépés és támogató politikai döntéshozatal felgyorsítása érdekében;

20. hangsúlyozza, hogy a COP26 konferenciáinak meg kell oldania a Párizsi Megállapodás munkaprogramjának fennmaradt pontjait annak érdekében, hogy az elkövetkező öt évben a további fejlődésre, valamint a végrehajtásának és működőképessé tételének megerősítésére lehessen összpontosítani; sürgeti valamennyi felet, hogy zárják le a Párizsi Megállapodás szabálykönyvének véglegesítésével kapcsolatos fennmaradó kérdéseket, különös tekintettel az átláthatóságra, a közös határidőkre és a 6. cikk szerinti együttműködési mechanizmusokra, az átláthatóság és az erős környezeti integritás biztosítása és a lehető legnagyobb ambíció elérése érdekében;
21. felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy a San José-i elvekre építve támogassák a Párizsi Megállapodás 6. cikkével kapcsolatos szigorú és szilárd nemzetközi szabályokat; kiemeli különösen, hogy ösztönözni kell a nemzetközi együttműködést, de el is kell kerülni a kétszeres elszámolás minden formáját, a környezet integritásának valós, kiegészítő, mérhető, maradandó és függetlenül ellenőrzött kibocsátás-csökkentéssel való biztosítása érdekében, garantálva, hogy a Kiotói Jegyzőkönyv alapján kiadott egységek ne legyenek beszámíthatók a meglévő és jövőbeli nemzetileg meghatározott hozzájárulásokba, és garantálni kell az emberi jogok védelmét; ismételten támogatja, hogy a 6. cikk szerinti mechanizmusok bevételeinek egy részét az Alkalmazkodási Alap finanszírozására használják; megismétli, hogy támogatja az ötéves időkeret bevezetését, és felszólítja az EU-t, hogy fogadjon el álláspontot az ötéves közös időkeretre vonatkozó megállapodás támogatására az éghajlat-politikai fellépés ütemének felgyorsítása érdekében;
22. felszólít a megerősített átláthatósági keret működőképessé tételére, amely az átláthatóság, a pontosság, a következetesség, az összehasonlíthatóság és a teljesség elvét rögzíti;
23. hangsúlyozza, hogy az éghajlatváltozás eltérő hatást gyakorol az emberekre, olyan tényezőktől függően, mint a nem, az életkor, a fogyatékoság, az etnikai hovatartozás és a szegénység, valamint hogy az adott személy nemén alapuló jelenlegi egyenlőtlenségek növelhetik az adott személy kiszolgáltatottságát az éghajlatváltozás elkerülhetetlen hatásaival, többek között a természeti veszélyekkel szemben; ezért üdvözlöi, hogy a madridi COP25 konferencián elfogadták a nemek közötti egyenlőségről szóló, megerősített ötéves limai munkaprogramot és a nemek közötti egyenlőségre vonatkozó cselekvési tervet, és felszólít ezek gyors végrehajtására; úgy véli, hogy a fenntartható társadalomra való átállást inkluzív, méltányos és egyenlő módon kell végrehajtani, és hogy a nemek közötti egyensúly, valamint a nők és lányok társadalmi szerepvállalásának növelése ezen átalakulás kulcsfontosságú elemei; hangsúlyozza, hogy a nemek közötti egyenlőség hatékonyabb érvényesítésére van szükség valamennyi releváns cél és célkitűzés tekintetében; ismételten felhívja a Bizottságot, hogy dolgozzon ki konkrét cselekvési tervet a nemek közötti egyenlőségre vonatkozó megújított cselekvési tervben foglalt kötelezettségvállalások teljesítése érdekében, és hozzon létre a nemek közötti egyenlőséggel és az éghajlatváltozással foglalkozó állandó uniós kapcsolattartó pontot, amely elegendő költségvetési forrással rendelkezik a nemek

közötti egyenlőség szempontját érvényesítő uniós és globális éghajlatpolitikai fellépés végrehajtásához és nyomon követéséhez¹⁷; úgy véli, hogy ez példát mutathat a többi fél számára, hogy hasonló intézkedéseket fogadjanak el;

24. üdvözlí, hogy a felek nemzeti vállalásaikban egyre inkább figyelembe veszik a nemek közötti egyenlőséget, és felszólítja az összes felet, hogy fogadjanak el a nemek közötti egyenlőség szempontját érvényesítő és társadalmilag igazságos nemzetileg meghatározott hozzájárulásokat és klímafinanszírozást az éghajlati igazságosság biztosítása érdekében; felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy növeljék a nemek közötti egyenlőségnek és az éghajlatnak nyújtott támogatás közötti koherenciát a külső fellépés eszközein és az Európai Beruházási Bankon (EBB) keresztül, többek között a nők és a női szervezetek kormányzásban és döntéshozatalban való részvételének, valamint a finanszírozáshoz és olyan programokhoz való hozzáférésük fokozása által, amelyek elősegítik a nők szerepét az éghajlatpolitikai irányításban és bizonyos ágazatokban, például a mezőgazdaságban és az erdőgazdálkodásban, különös figyelmet fordítva az őslakos nőkre;
25. aggodalmának ad hangot a Covid19-cel kapcsolatos utazási és egyéb korlátozásoknak a COP26 konferencián való méltányos és kiegyensúlyozott részvételre gyakorolt potenciális hatása miatt; felhívja a COP26 egyesült királyságbeli elnökségét, hogy tegyen meg minden szükséges intézkedést a széles körű és inkluzív részvétel biztosítása érdekében, teljes mértékben tiszteletben tartva az egészségügyi intézkedéseket; úgy véli, hogy minden erőfeszítést meg kell tenni annak biztosítása érdekében, hogy valamennyi fejlődő ország, különösen a legkevésbé fejlett országok és a fejlődő kis szigetállamok részt vehessenek a COP26 konferencián, és felszólítja a brit elnökséget, hogy számolja fel a pandémiához kapcsolódó részvételi akadályokat;
26. emlékeztet annak fontosságára, hogy valamennyi ország vegyen részt az ENSZ Éghajlatváltozási Keretegyezményének (UNFCCC) döntéshozatali folyamataiban; hangsúlyozza, hogy az UNFCCC jelenlegi döntéshozatali folyamatát javítani kell annak érdekében, hogy a szegény és kiszolgáltatott országok küldöttei jobban részt vehessenek benne; ismételten kéri az Unió COP-küldöttségét, hogy nagyobb mértékben vonja be a veszélyeztetett országok küldötteit;
27. úgy véli, hogy az EU történelmi felelőssége, hogy a Párizsi Megállapodás legambiciózusabb aláírója legyen mind saját vállalásai révén, mind azáltal, hogy segítséget nyújt másoknak, és el kell ismernie az éghajlattal és a környezettel kapcsolatos felelősségét, és megfelelő lépéseket kell tennie e tekintetben azáltal, hogy hiteles példát mutat; emlékeztet a közös, de differenciált felelősség és képességek elvére, amely az Uniót és a tagállamokat különös cselekvési felelősséggel és képességgel ruházza fel;

Ambiciózus uniós éghajlat-politika és hosszú távú jövőkép

28. felhívja a figyelmet az európai klímarendelet elfogadására; elvárja, hogy az európai zöld megállapodás és különösen „Fit for 2030” jogalkotási csomag végrehajtsa a szükséges

¹⁷ Az Európai Parlament 2021. január 21-i állásfoglalása az uniós nemi esélyegyenlőségi stratégiáról (Elfogadott szövegek, P9_TA(2021)0025).

intézkedéseket, hogy az Unió és tagállamai teljesen megfeleljenek a Párizsi Megállapodásnak; rendkívül fontosnak tartja, hogy az Unió jó példával járjon elől, és a COP26 keretében egyértelműen tudassa, hogy készen áll a nemzetileg meghatározott hozzájárulásainak és a Párizsi Megállapodáshoz való hozzájárulásának fokozására, és a többi fél ugyanilyen mértékű elkötelezettségére szólít fel;

29. kiemeli, hogy az EU egy része az éghajlatváltozás által leginkább érintett régiók közé tartozik; megjegyzi, hogy a Földközi-tenger medencéje a globális átlagnál 20%-kal gyorsabban melegszik, és hogy a régió a világ egyik fő éghajlatváltozási csomópontja, ahol az előrejelzések szerint 20 éven belül 250 millió embert fognak „vízszegénynek” tekinteni¹⁸; hangsúlyozza, hogy a Földközi-tenger a világ leggyorsabban felmelegedő tengerévé válik¹⁹, ami következményekkel jár a fontos gazdasági ágazatokra és az egész tengeri ökoszisztémára nézve, és visszafordíthatatlan változásokat okoz az ökoszisztéma és a fajok terén; felhívja az EU-t, hogy sürgősen lépjen fel és működjön együtt földközi-tengeri partnereivel ambiciózus alkalmazkodási intézkedések kidolgozása és az éghajlatváltozás mérséklését célzó fellépést vezetése érdekében;
30. hangsúlyozza, hogy az európai zöld megállapodás sikere attól függ, hogy hatékonyan globalizálják-e a releváns szabványait és normáit a harmadik országokkal való partnerségben; emlékeztet az Európai Tanács 2021. januári következtetéseire és az Európai Bizottság azon célkitűzésére, hogy megerősítse az Unió globális szereplőként betöltött szerepét; kéri, hogy az afrikai COP27 előtt dolgozzanak ki működőképes és koherens diplomáciai stratégiát az európai zöld megállapodás keretében;
31. hangsúlyozza annak fontosságát, hogy ténylegesen csökkenteni kell az EU környezeti lábnyomát az éghajlatváltozással kapcsolatos globális kötelezettségvállalásunk teljesítése érdekében; megjegyzi azonban, hogy nincs hivatalos uniós mutató a jelenlegi környezeti lábnyomunk mérésére, és felhívja a Bizottságot és az Európai Környezetvédelmi Ügynökséget, hogy fogadjanak el ilyen mutatót;
32. Ismételten felszólítja a Bizottságot, hogy – az európai klímarendelet elfogadását követően és tekintettel arra, hogy a természetes szénelnyelők fontos szerepet játszanak a klímasemlegesség elérésében – tegyen javaslatot az üvegházhatású gázok természetes szénelnyelők általi lekötésére vonatkozó, tudományosan megalapozott, 2030-ig elérendő ambiciózus uniós célértékre, amelynek összhangban kell lennie a 2030-ig tartó időszakra vonatkozó biodiverzitási stratégiával és amelyet jogszabályban kell rögzíteni; emlékeztet továbbá arra, hogy a kibocsátások gyors csökkentésének továbbra is prioritásnak kell maradnia;
33. hangsúlyozza hogy az éghajlati célokat valamennyi uniós szakpolitikában érvényesíteni kell; sürgeti a Bizottságot, hogy az uniós klímarendelet 6. cikke (4) bekezdésének teljes körű végrehajtása érdekében tegye naprakésszé a hatásvizsgálatok elvégzésének módját

¹⁸ Mediterranean Experts on Climate and environmental Change, *Risks associated to climate and environmental changes in the Mediterranean region* (Földközi-tenger szakértői az éghajlati és környezeti változásokról, 2019: A Földközi-tenger régiójában fellépő éghajlati és környezeti változásokból eredő kockázatok).

¹⁹ „The climate change effect in the Mediterranean. Six stories from an overheating sea” (Az éghajlatváltozás hatása a Földközi-tengeren – Hat történet egy túlmelegedő tengerről) WWF Mediterranean Marine Initiative, Róma, Olaszország, 2021.

valamennyi uniós szakpolitikai területen; úgy véli, hogy „A jogalkotás minőségének javítása: közös erővel a jobb jogszabályokért” című közelmúltbeli bizottsági közleményben²⁰ szereplő új kezdeményezések, különösen a jelentős károkozás elkerülését célzó elemzésnek a hatásvizsgálatokban való szerepeltetése pozitív első lépést jelent e tekintetben;

34. kiemeli az energiahatékonyság és a megújuló energiaforrások központi szerepét a klímasemleges gazdaság felé való átmenetben; elismeri a megújuló energiaforrások kiépítése terén elért eredményeket; tudomásul veszi a megújuló energiáról szóló irányelv az „Irány az 55%!” intézkedéscsomag keretében történő felülvizsgálatára irányuló bizottsági javaslatot, és hangsúlyozza a megújuló energiára és az energiahatékonyságra vonatkozó célkitűzések növelésének fontosságát a klímasemlegesség legkésőbb 2050-ig történő elérése és a Párizsi Megállapodásnak való megfelelés érdekében, megragadva a lehetőséget a megújuló energia és a tárolási technológiák jelenlegi költségeinek csökkentésére;
35. tudomásul veszi a földhasználatra, a földhasználat megváltoztatására és az erdőgazdálkodásra vonatkozó keret (LULUCF) az „Irány az 55%!” intézkedéscsomag keretében történő felülvizsgálatára irányuló bizottsági javaslatot, és hangsúlyozza a természetes szénelnyelők növelésének, valamint az ökoszisztéma-alapú megoldások ösztönzésének fontosságát, figyelembe véve ugyanakkor a különböző ökoszisztémák biológiai sokféleség szempontjából képviselt értékét, valamint azt a szénmennyiséget, amelyet fel kell számolni és tárolni kell annak érdekében, hogy legkésőbb 2050-ig megvalósuljon a klímasemlegesség;
36. úgy véli, hogy valamennyi éghajlati és kapcsolódó energiapolitikának tükröznie kell az ökoszisztémákkal és a különböző szén-dioxid-tárolókkal kapcsolatos naprakész tudományos eredményeket, valamint azok valódi értékét az éghajlatváltozás mérséklése és az ahhoz való alkalmazkodás szempontjából; az a véleménye, hogy az éghajlatváltozás mérséklését és az ahhoz való alkalmazkodást támogató eszközként létfontosságúak a természetben alapuló megoldások és az ökoszisztéma-alapú megközelítések, valamint az ökoszisztémák és a biológiai sokféleség helyreállítása és védelme; több adatot kér a szén-dioxidban és fajokban gazdag ökoszisztémákon belüli és kívüli területekről, valamint a természetvédelmi kezelési, védelmi és helyreállítási intézkedések minőségéről a helyreállítási prioritásokra, valamint az éghajlatváltozás és a biológiai sokféleség csökkenése elleni küzdelemre irányuló intézkedésekre és szakpolitikákra vonatkozó tájékozott döntéshozatalhoz;
37. hangsúlyozza, hogy ezt az éghajlat-politikát az igazságos átmenet elvével és a „szennyező fizet” elvvel összhangban, a környezetileg káros támogatások fokozatos kivezetésével párhuzamosan és az összes érdekelt féllel, így a civil társadalommal, a szociális partnerekkel és a privát szférával szoros együttműködésben kell megvalósítani, senkit sem hagyva ki a folyamatból; úgy véli ezért, hogy nagyobb átláthatóság, a szociális partnerségek és a civil társadalmi szerepvállalás helyi, regionális, nemzeti és uniós szinten történő megerősítése elengedhetetlen ahhoz, hogy a társadalom valamennyi szektorában igazságos, inkluzív és szociálisan fenntartható módon

²⁰ COM(2021)0219.

valósuljon meg a klímasemlegesség; emlékeztet arra, hogy az uniós klímarendelet 10. cikke olyan eszközöket biztosít, amelyek célja ágazati indikatív önkéntes dekarbonizációs ütemtervek kidolgozása az EU-n belül a legtöbb káros anyagot kibocsátó ágazatok számára, és sürgeti a Bizottságot, hogy működjön együtt ezekkel az ágazatokkal a hasonló ütemtervek megkönnyítése érdekében;

38. hangsúlyozza, hogy az éghajlatváltozás mérséklése vagy az ahhoz való alkalmazkodás érdekében hozott intézkedések nem vezethetnek az EU-ban vagy harmadik országokban már meglévő környezeti problémák súlyosbodásához vagy új problémák kialakulásához; e tekintetben felhívja a figyelmet az alacsony szén-dioxid-kibocsátású gazdaságra való átálláshoz vagy az éghajlatváltozás elleni küzdelemhez szükséges egyes kritikus nyersanyagok iránti növekvő kereslettel összefüggő környezeti kockázatokra, és felhívja a Bizottságot, hogy fellépései során vegye figyelembe ezeket a kockázatokat, és az elővigyázatosság elvével összhangban törekedjen e kockázatok minimalizálására;
39. úgy véli, hogy a Next Generation EU gazdaságélénkítési csomag fenntartható politikák formájában történő ambiciózus végrehajtása számos előnnyel jár a gazdasági visszaesés időszakában a növekedés ösztönzését illetően, például új munkahelyek teremtésével és magasabb rövid távú fiskális multiplikátorok biztosításával, és jelentősebb hosszú távú költségmegtakarításokhoz vezet, valamint lehetőséget kínál arra, hogy más nemzetek is lássák a gazdaságuk számára nyújtott előnyöket; ösztönzi a Bizottságot, a Tanácsot és a tagállamokat, hogy maximalizálják a zöld átállás támogatása tekintetében a csomagban rejlő lehetőségeket;
40. hangsúlyozza, hogy támogatni kell a fenntartható gazdasági növekedést és az új, környezetbarát technológiák fejlesztését, mivel ezek az éghajlatváltozás mérséklésének jelentős mozgatórugói lehetnek;

Alkalmazkodás az éghajlatváltozáshoz, veszteségek és károk

41. ismételten hangsúlyozza, hogy az alkalmazkodást célzó intézkedések elkerülhetetlenül szükségesek valamennyi ország számára, ha minimálisra kívánják csökkenteni az éghajlatváltozás negatív hatásait, és el akarják érni az éghajlatváltozás hatásaival szembeni rezilienciát és a fenntartható fejlődést, tudomásul véve a fejlődő országok éghajlatváltozás hatásaival szembeni sajátos sérülékenységét, különösen a legkevésbé fejlett országokat, valamint a fejlődő kis szigetállamokat illetően; felhívja az Uniót és a tagállamokat, hogy fokozzák az alkalmazkodást célzó intézkedéseket és vonják be a helyi hatóságokat annak érdekében, hogy teljes mértékben tiszteletben tartsák a Párizsi Megállapodás szerinti kötelezettségvállalásokat, és biztosítsák, hogy az uniós alkalmazkodási politikák megfeleljenek az Unió globális vezető szerepének az éghajlatváltozás mérséklése terén; e tekintetben üdvözli az új uniós alkalmazkodási stratégiát, a biológiai sokféleséggel kapcsolatos uniós stratégiával való összefüggéseket és az alkalmazkodásra vonatkozó, az európai klímarendeletből eredő új szabályozási keretet, és felszólít az ambiciózus végrehajtásukra, beleértve a nemzetközi elemeiket is;
42. hangsúlyozza, hogy a Bizottság által 2021. február 24-én elfogadott uniós alkalmazkodási stratégia kifejezi a Bizottság azon célkitűzését, hogy növelje az erőforrásokat és tovább mozgósítsa a nagyléptékű alkalmazkodási finanszírozást, és

hogy különös figyelmet kell fordítani annak biztosítására, hogy a pénzügyi források eljussanak a fejlődő országok legkiszolgáltatottabb közösségeihez;

43. üdvözli az uniós klímarendelet 4. cikke szerinti, az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásra vonatkozó új szabályozási keretet; hangsúlyozza, hogy további, egyértelmű célokat és mérföldköveket meghatározó szabályozási intézkedésekre van szükség az alkalmazkodóképesség fokozása, a reziliencia megerősítése és az éghajlatváltozással szembeni kiszolgáltatottság minimalizálása érdekében;
44. hangsúlyozza, hogy bár az éghajlatváltozás globális probléma, egyes régiókat eltérő módon fogja érinteni, és ezért a helyi szintű kormányzás gyakran a leginkább érintett szervezet a probléma kezelésére szolgáló alkalmazkodási stratégiák kidolgozásában, mivel közelebb állnak a lakossághoz;
45. hangsúlyozza, hogy a zöld infrastruktúrák a természeti tőke védelme, a természetes élőhelyek és fajok megőrzése, a jó ökológiai állapot fenntartása, a vízgazdálkodás és az élelmezésbiztonság révén hozzájárulnak az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodáshoz;
46. kiemeli az elsivatagosodás környezetre, társadalomra és gazdaságra gyakorolt pusztító hatásait, valamint azt, hogy közös megközelítésekre van szükség e kérdés megfelelő megelőzéséhez, kezeléséhez és az ahhoz való alkalmazkodáshoz; ezért hangsúlyozza a víz rendelkezésre állásának fontosságát az éghajlatváltozás mérséklése és az ahhoz való alkalmazkodás szempontjából, mivel a talajban található víz – amellet, hogy lehetővé teszi a szén-dioxidot megkötő és megtartó növények növekedését – életteret biztosít a mikroorganizmusok számára, növelve ezzel a talaj szervesanyag-tartalmát és ezzel együtt nagyobb szénmegkötő képességet biztosítva; hangsúlyozza, hogy az alkalmazkodással összefüggésben szoros figyelemmel kell kísérni a vízgazdálkodást; hangsúlyozza az uniós vízügyi keretirányelv²¹ gyors és teljes körű végrehajtásának szükségességét célkitűzéseinek elérése és ezen erőforrás jobb kezelése érdekében;
47. hangsúlyozza, hogy a víz valódi értékének, valamint az éghajlatváltozás mérséklésében és az ahhoz való alkalmazkodásban játszott szerepének elismerése központi szerepet játszik a vízminőségre gyakorolt éghajlati hatások kezelésében és a klímasemlegesség elérésében; elismeri, hogy a vízforrások diverzifikálása, a vízmegtakarítás, a körforgásos vízgazdálkodás, a természet alapú megoldások, a víz nyomon követésére, felügyeletére és elemzésére szolgáló digitális megoldások, valamint az ivóvízhez és a megfelelő higiénés körülményekhez való hozzáférés hozzájárulnak a szennyezés és a szén-dioxid-kibocsátás csökkentéséhez;
48. hangsúlyozza, hogy a Párizsi Megállapodás preambuluma elismeri, hogy az élelmezésbiztonság és az éhezés felszámolása alapvető fontosságú, különösen az élelmiszer-termelő rendszerek sérülékenységei az éghajlatváltozás negatív hatásaival szemben; emlékeztet arra, hogy az UNFCCC 2. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerint az élelmiszer-termelés veszélyeztetése nélkül kell növelni az éghajlatváltozás kedvezőtlen hatásaihoz való alkalmazkodás képességét, fejleszteni az éghajlatváltozással szembeni ellenálló képességet és támogatni az üvegházhatású gázok

²¹ Az Európai Parlament és a Tanács 2000/60/EK irányelve (2000. október 23.) a vízpolitika terén a közösségi fellépés kereteinek meghatározásáról (HL L 327., 2000.12.22., 1. o.).

alacsony szintű kibocsátását; felhívja az összes felet, hogy kellően vegyék figyelembe az élelmezésbiztonságot az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásra vonatkozó nemzeti terveikben;

49. hangsúlyozza az éghajlati kockázatok, valamint az alkalmazkodási igények és intézkedések értékelésére szolgáló, több veszélyre kiterjedő, rendszerszintű megközelítés fontosságát, valamint azt, hogy javítani kell a kockázatalapú alkalmazkodás mérésére szolgáló mérőszámokat, valamint fokozni kell az országoknak nyújtott technikai és pénzügyi támogatást annak érdekében, hogy banki finanszírozásra alkalmas projekteket dolgozzanak ki a nagyobb alkalmazkodási finanszírozáshoz való hozzáférés érdekében;
50. támogatja az alkalmazkodásra vonatkozó globális cél felülvizsgálatát, és kiemeli, hogy ezt olyan mérhető eredményekké kell alakítani, amely a kockázatok több szinten történő alapos megértésén, a következetes és összehasonlítható adatok rendelkezésre állásán, valamint a reziliencia terén elért mennyiségi és minőségi előrehaladáson alapulnak;
51. felhívja a COP26 konferenciát, hogy teljes mértékben tegye működőképpé a veszteségekre és károkra irányuló, a COP25 konferencián létrehozott santiagoói hálózatot annak érdekében, hogy hatékonyan katalizálja a fejlődő országoknak nyújtott technikai segítségnyújtást a veszteségek és károk megelőzése, minimalizálása és kezelése érdekében, és amely a fejlődő országok által tapasztalt olyan legjellemzőbb kihívásokon és hiányosságokon alapuló feladatokat lát el, mint például a kapacitás, a finanszírozás és a támogatások hiánya; úgy véli, hogy a santiagoói hálózat működését be kell építeni az UNFCCC struktúrájába, és a fejlett országoknak kiszámíthatóan és megbízhatóan kell finanszírozniuk azt, az UNFCCC feleinek és megfigyelőinek hozzájárulásai alapján;
52. megjegyzi, hogy a Párizsi Megállapodás 8. cikke (Veszteségek és károk) kimondja, hogy a feleknek együttműködésen alapuló megközelítést kell követniük az éghajlatváltozás káros hatásaival összefüggő veszteségekkel és károkkal kapcsolatban; kiemeli ezért a globális támogató intézkedések fontosságát az éghajlatváltozás hatásainak különösen kiszolgáltatott területeken, például a partvidéki területeken és szigeteken, valamint ahol korlátozott alkalmazkodási kapacitás van;
53. hangsúlyozza, hogy az éghajlatváltozás és a környezetkárosodás egyre inkább összefügg az emberek lakóhelyelhagyását okozó tényezőkkel; támogatását fejezi ki a Varsói Nemzetközi Mechanizmus Kényszerű Migrációval Foglalkozó Munkacsoportja mellett, és felhívja a munkacsoportot, hogy erősítse meg tevékenységeit, és biztosítsa, hogy legyen befogadóbb a legkevésbé fejlett országokkal és a fejlődő kis szigetállamokkal kapcsolatban; felszólít arra, hogy a jövőbeli COP konferenciákon nagyobb hangsúly helyeződjön az éghajlat által okozott lakóhelyelhagyásokra;

Az éghajlatváltozással kapcsolatos természet-alapú megoldások és ökoszisztéma-alapú megközelítések

54. emlékeztet arra, hogy az éghajlatváltozás a csökkenő biológiai sokféleség és a talajromlás egyik fő közvetlen oka, és hogy a biológiai sokféleség csökkenése és az éghajlatváltozás összekapcsolódnak és felerősítik egymást, és azonos mértékű veszélyt

jelentenek az életre a bolygónkon; hangsúlyozza, hogy az éghajlatváltozásnak a természetre és a biológiai sokféleségre, az ökoszisztémákra, a víz hozzáférhetőségére, az óceánokra és az élelmezésbiztonságra gyakorolt negatív hatásai az előrejelzések szerint az elkövetkező évtizedekben kritikussá válnak; ismételten hangsúlyozza, hogy a nagy szén-dioxid-elnyelő képességgel rendelkező ökoszisztémák, például a tőzeglápok, a vizes élőhelyek, a legelők, a kék szénmegkötő ökoszisztémák, például a sós mocsarak, a hínárok és a mangroveerdők, valamint az érintetlen erdők szigorú megőrzése és helyreállítása azonnali hatással járó válaszlépcsési lehetőség, és széles körű előnyökkel járnak az éghajlatváltozás mérséklése és az ahhoz való alkalmazkodás szempontjából; mivel ha a kék szénmegkötő ökoszisztémák degradálódnak vagy megsemmisülnek, akkor a légkörbe és az óceánba bocsátják ki az évszázadok óta tárolt szenet, és üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának forrásaivá válnak; kiemeli, hogy egyes intézkedések, amelyek enyhíthetik az éghajlati válságot, károsak lehetnek a biológiai sokféleségre nézve, és hangsúlyozza, hogy együtt kell kezelni az éghajlati válságot és a biológiai sokféleség csökkenésének válságát; ezért egy megfelelően finanszírozott közös CBD-UNFCCC munkaprogramot javasol a szinergikus fellépések azonosítása és ösztönzése érdekében;

55. hangsúlyozza, hogy annak ellenére, hogy az UNFCCC és a CBD konferencián egyre nagyobb az egyetértés arról, hogy országos és helyi szinten integrált fellépésre van szükség a biodiverzitás és az éghajlati válság együttes kezelése érdekében, a természetalapú megoldások még mindig hiányoznak sok nemzeti klímavédelmi vállalásból és országstratégiából; úgy véli, hogy a természetalapú megoldásokkal foglalkozó, több érdekelt felet tömörítő platform erősítheti a biológiai sokféleségről és az éghajlatváltozásról szóló többoldalú nemzetközi egyezmények közötti szinergiákat, és támogatja az ENSZ fenntartható fejlődési céljainak megvalósítását;
56. hangsúlyozza, hogy szinergiákra van szükség a 2030-ig tartó időszakra szóló uniós biodiverzitási stratégia és az éghajlatváltozás mérséklését és az ahhoz való alkalmazkodást célzó éghajlatpolitikai fellépés között;
57. emlékeztet arra is, hogy a biológiai sokféleség döntő szerepet játszik abban, hogy az emberek fel tudják venni a harcot a globális felmelegedés ellen és alkalmazkodni tudjanak ahhoz, valamint abban, hogy növekedjen ellenálló képességük; hangsúlyozza, hogy az ökoszisztémákon alapuló megközelítések – amelyek megfelelnek az Éghajlatváltozási Keretegyezményének – és a természetalapú megoldások a természetben és a biológiai sokféleségben rejlő lehetőségeket aknázzák ki az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentése és az éghajlatváltozás hatásaihoz való alkalmazkodás elősegítése érdekében, és hogy ezek olyan, mindenki számára előnyös megoldások, amelyek a társadalmi kihívások kezelése és az emberi jólét előmozdítása érdekében magukban foglalják az ökoszisztéma-szolgáltatások és -funkciók védelmét, helyreállítását, fenntartható kezelését és kiterjesztését; hangsúlyozza, hogy a természetalapú megoldások akkor a leghatékonyabbak, ha hosszú távra tervezik meg őket, és nem korlátozottan csak a gyors szénmegkötésre összpontosítanak²².
58. üdvözli a COP26 elnökségének az erdészeti, mezőgazdasági és árukereskedelmi

²² Az IPBES-IPCC közös szervezésű, biológiai sokféleségről és éghajlatváltozásról szóló munkaértekezletének 2021. június 10-i jelentése

(FACT) párbeszéd elindítására irányuló kezdeményezését, amely a mezőgazdasági termékeket exportáló kulcsfontosságú országokat és az e termékeket fogyasztó országokat fogja össze, hogy megvitassák, hogyan lehetne ezt a folyamatot fenntarthatóbbá tenni; emlékeztet az EU által ösztönzött globális erdőirtás megállítására és visszafordítására szolgáló uniós jogi keretről szóló állásfoglalásában²³ kifejtett álláspontjára, amelyet helyénvaló lenne belefoglalni az uniós álláspontba; felszólítja a Bizottságot, hogy sürgősen terjesszen elő egy javaslatot egy, a kellő gondosságra vonatkozó kötelezettségen alapuló uniós jogi keretre, amely biztosítja az értékláncok fenntarthatóságát, valamint azt, hogy az EU piacán forgalomba hozott termékek vagy áruk nem vezetnek erdőirtásokhoz, erdőpusztuláshoz, az ökoszisztéma pusztulásához vagy átalakulásához és emberi jogi jogsértésekhez, továbbá nem származnak ezekből; megjegyzi, hogy ezt az uniós jogi keretet ki kellene terjeszteni az erdőkön kívüli – nevezetesen a tengeri és tengerparti, ártéri, tőzeglápi és szavannás –, nagy szénkészletet felhalmozó és gazdag biodiverzitású ökoszisztémákra is annak érdekében, hogy a nyomás ne tevődjön át ezekre a tájakra;

59. felhívja a figyelmet arra, hogy a potenciális permafroszt-kibocsátásokat nem veszik teljes mértékben figyelembe a globális kibocsátási költségvetésekben, és nem tükröződnek a nemzetileg meghatározott hozzájárulásokban sem; sürgeti, hogy gyorsított tudományos erőfeszítésre van szükség annak érdekében, hogy pontosabban megbecsüljék és közöljék az Északi-sarkvidék felmelegedéséből származó megnövekedett szén-dioxid- és metánkibocsátás várható nagyságrendjét annak érdekében, hogy megalapozottabbak legyenek azok a döntések, amelyeket a globális hőmérsékletnek a Párizsi Megállapodás célkitűzései között való megtartásához szükséges fokozott törekvéshez szükségesek; felhívja az EU-t, hogy kezdeményezzen és vezessen globális koalíciót a permafrosztért, amelynek célja a probléma jelenlegi helyzetének jobb felmérése érdekében végzett kutatás finanszírozása, valamint a permafroszt olvadásának sürgős megfékezését célzó intézkedések finanszírozása;
60. hangsúlyozza, hogy a helyreállítási prioritásokkal kapcsolatos döntéshozatal tájékoztatása érdekében átfogó feltérképezést kell végezni a szén-dioxidban és a természeti értékekben gazdag területekről, a gazdálkodás hatásáról és minőségéről, az élőhelyek állapotáról és más tényezőkről;
61. felhívja a Bizottságot és a tagállamokat annak biztosítására, hogy az uniós piaci és fogyasztási minták ne legyenek káros hatással az erdőkre, a természetes ökoszisztémákra és a biológiai sokféleségre, sem pedig az őslakos népek és a helyi közösségek jogaira;
62. elismeri a 2021. októberben és 2022. április–májusban Kunmingban (Kína) tartandó, a biológiai sokféleséggel foglalkozó konferencia fontosságát; kiemeli, hogy erősebb, kötelező és ambiciózusabb nemzetközi keretre van szükség a pótolhatatlan értékű globális biológiai sokféleség védelme, jelenlegi csökkenésének megállítása, és lehető legnagyobb mértékű helyreállítása érdekében; úgy véli, hogy egy ilyen keretnek célokon, számszerűsíthető mutatókon, hatékony nyomonkövetési mechanizmusokon és határozott kötelezettségvállalásokon kell alapulnia, nemzetileg meghatározott

²³ Elfogadott szövegek, P9_TA(2020)0285.

hozzájárulásokból és más megfelelő eszközökből, pénzügyi kötelezettségvállalásokból és jobb kapacitásépítési biztosítékokból, valamint egy ötéves felülvizsgálati mechanizmusból kell állnia, és egyre nagyra törőbb és ambiciózusabb célok meghatározására kell helyezni a hangsúlyt; ismételten felszólítja az EU-t, hogy az egyenlő versenyfeltételek biztosítása érdekében törekedjen magas szintű ambícióra a tárgyalások során, beleértve a jogilag kötelező erejű, 2030-ig elérendő, legalább 30%-os globális helyreállítási és védelmi célok meghatározását, amelyek az EU 2030-ig tartó időszakokra vonatkozó biodiverzitási stratégiában foglalt belső ambíciókat tükrözik;

63. ezzel összefüggésben hangsúlyozza, hogy a fenntartható fejlődési célok 2018. évi végrehajtásának felülvizsgálata²⁴ arra a következtetésre jutott, hogy a 15. fenntartható fejlődési cél nyomkövetési kerete nem tartalmaz olyan, a minőséggel kapcsolatos alapvető elemeket, amelyek döntő fontosságúak az érdemibb eredmények szempontjából, rámutatva arra, hogy további mutatókra van szükség olyan területeken, mint az erdők érintetlensége, a védett területek gazdálkodási hatékonysága és a biológiai sokféleség más folyamatokba való érdemi bevonása;
64. hangsúlyozza, hogy az éghajlati mechanizmusok az óceáni és tengeri ökoszisztémák egészségétől függenek, amelyet jelenleg károsít a globális felmelegedés, a szennyezés, a tengeri biodiverzitás túlzott mértékű kiaknázása, a savasodás, az oxigénszint csökkenése és a tengerpart eróziója; hangsúlyozza, hogy az Éghajlatváltozási Kormányközi Testület emlékeztet arra, hogy az óceán az éghajlatváltozás mérséklésére és az annak hatásaihoz való alkalmazkodásra irányuló megoldás részét képezi;
65. hangsúlyozza, hogy a 2020 utáni globális biodiverzitási keretnek köteleznie kell a feleket arra, hogy a Párizsi Megállapodás teljesítése érdekében a biológiai sokféleséget és az ökoszisztéma integritását védő és helyreállító természet-alapú megoldásokat építsék be mind a nemzeti biodiverzitási stratégiákba és cselekvési tervekbe, mind pedig a nemzetileg meghatározott hozzájárulásokba;
66. elismeri, hogy az egészséges talajnak mint a legnagyobb szárazföldi szénelnyelőnek fontos szerepe van az éghajlatváltozás mérséklésében; ismételten felhívja a tagállamokat, hogy nemzeti energia- és klímaterveikben, és különösen a mezőgazdasági és a földhasználati ágazatra vonatkozó intézkedéseikben erősítsék meg a talaj mint éghajlat-politikai eszköz helyreállítását és fenntartható használatát, hogy őrizzék meg, állítsák helyre és növeljék a szénelnyelőket (különösen az olyan szénben gazdag talajú területeken, mint a gyepterületek és a tőzeglápok) amellet, hogy olyan intézkedéseket hoznak, amelyek az agrárpolitikában a talaj fenntartható használatának előmozdítását és a mezőgazdasági kibocsátások csökkentését szolgálják; ismételten felszólítja a Bizottságot, hogy terjesszen elő jogalkotási javaslatot a talajvédelemre és a talaj fenntartható használatára vonatkozó, az EU egészére kiterjedő olyan közös jogi keret létrehozásáról, amely kezeli a talajokat érintő összes jelentős fenyegetést;

Fenntartható éghajlati finanszírozás

67. kiemeli, hogy továbbra is az Unió és tagállamai biztosítják az éghajlatváltozással kapcsolatos közfinanszírozás legjelentősebb forrásait; elismeri az éghajlatváltozás elleni

²⁴ Magas szintű politikai fórum, A fenntartható fejlesztési célok végrehajtásának 2018. évi felülvizsgálata.

küzdelem finanszírozásának fontosságát az éghajlat-politikai fellépésekben, mivel számos fejlődő országnak feltételekhez kötött nemzetileg meghatározott hozzájárulásai vannak, amelyek elérése pénzügyi támogatástól függ; ezért üdvözi a COP24 konferencián hozott határozatot, amely szerint 2025-től kezdődően új, ambiciózusabb célkitűzést határoznak meg, amely túlmutat azon a jelenlegi kötelezettségvállaláson, miszerint 2020-tól kezdődően évente 100 milliárd USD-t kell mozgósítani, ugyanakkor aggodalmát fejezi ki amiatt, hogy a fejlett országok által tett tényleges vállalások még mindig meg sem közelítik a 100 milliárd USD kollektív célt, és szorgalmazza e hiány pótlását; sürgeti az EU-t és tagállamait, hogy fokozzák erőfeszítéseiket az éghajlatváltozás elleni nemzetközi finanszírozás fejlődő országok számára való mozgósítására, és dolgozzanak ki egy olyan nemzetközi ütemtervet, amely felvázolja az egyes fejlett országoknak az 100 milliárd USD összegű pénzügyi kötelezettségvállalásból való méltányos vállalásukat, valamint olyan mechanizmusokat, amelyek biztosítják, hogy a vállalásokat tettekké alakítsák; elvárja, hogy 2025-től kezdődően a feltörekvő gazdaságok járuljanak hozzá a nemzetközi klímafinanszírozáshoz, amelynek a jövőben magasabb lesz az összege; ezzel összefüggésben támogatja a 2025 utáni időszakra vonatkozó új pénzügyi célról szóló tárgyalások kezdeményezését, amely megvizsgálja egy külön alcélokat tartalmazó cél együttes megközelítését, beleértve a támogatásalapú finanszírozást, amely tükrözi az éghajlatra gyakorolt hatások növekvő súlyosságát és azt, hogy ebben az évtizedben sürgősen és teljes mértékben fel kell gyorsítani az éghajlatváltozással kapcsolatos fellépéseket;

68. hangsúlyozza, hogy a pénzügyi források áramlása létfontosságú az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásban; hangsúlyozza annak fontosságát, hogy mérhetővé tegyék az alkalmazkodásra vonatkozó globális célt, és jelentős új forrásokat mobilizáljanak a fejlődő országok alkalmazkodására; felszólítja az EU-t és tagállamait, hogy vállalják az általuk az alkalmazkodásra nyújtott finanszírozás további jelentős növelését annak érdekében, hogy 2023-ig egyensúlyt alakítsanak ki az alkalmazkodás és mérséklés finanszírozása között – előnyben részesítve a támogatásalapú finanszírozást –, valamint megfelelő vállalásokat készítsenek elő a COP26 konferenciára;
69. megerősíti, hogy az importárak karbonintenzitását ellensúlyozó mechanizmusból származó bevételeket fel lehetne használni a fejlődő országok éghajlatváltozás elleni küzdelméhez nyújtott finanszírozás fokozására, különösen az ehhez való alkalmazkodásra, valamint exportjuk és belföldön értékesített termékeik szén-dioxid-intenzitásának csökkentésére;
70. elismeri, hogy előrelépésre van szükség a veszteségek és károk kezelésének kérdésében is, amire további és megfelelő erőforrásokat kell előteremteni az államháztartás innovatív forrásain keresztül, a Varsói Nemzetközi Mechanizmus keretében, és amely tekintetében az EU-nak támogatnia kell a COP26 megbízatását a Varsói Nemzetközi Mechanizmus új cselekvési és támogató szakértői csoportja számára, hogy megvizsgálja és keresse ezeket forrásokat;
71. rámutat arra, hogy a Covid19-válság ismét megmutatta, hogy csak egymásra számíthatunk a globális kihívások kezelésében, és a pandémiát ambiciózusabb és kollektív intézkedésekre sarkalló ébresztőnek kell tekinteni; hangsúlyozza, hogy rezilienciát kell kialakítanunk azáltal, hogy a jelenlegi válságból levonjuk az összes

tanulást a nem megfelelő vészhelyzeti tervezés és veszélyhelyzeti kapacitások tekintetében; figyelmeztet arra, hogy mivel a Covid19-válság visszafordítja a fenntartható fejlődési célok felé tett haladást, elmélyíti a fejlődő országokban tapasztalható mélyszegénységet, valamint súlyosbította az eladósodottság szintjét; hangsúlyozza, hogy a globális zöld fellendülés elősegítése érdekében jelentős mértékben növelni kell az éghajlatváltozás elleni küzdelem finanszírozását, és a nemzetközi fórumokon sürgősen életképes megoldásokat kell találni a harmadik országok adósságkönnyítését illetően;

72. alapvető fontosságúnak tartja, hogy a globális gazdaság sikeres dekarbonizációja érdekében a főbb nemzetközi pénzügyi intézmények mielőbb zöld finanszírozási megoldásokat fogadjanak el és fejlesszenek ki; emlékeztet az EBB uniós klímabankként betöltött szerepére, valamint a közelmúltban elfogadott klímabank ütemtervre és az aktualizált energiahitel-nyújtási politikára; sürgeti a többoldalú fejlesztési bankokat, köztük az EBB-t és a fejlesztésfinanszírozási intézményeket, hogy finanszírozzanak több éghajlat-politikai beruházást, igazítsák portfóliójukat a Párizsi Megállapodáshoz, és támogassák a fejlődő országokat a Covid19-járványból való zöld, inkluzív és reziliens helyreállításban; rámutat arra, hogy olyan platformokat és eszközöket kell létrehozni, amelyek – a jólét növelése mellett – a fenntartható helyreállítás bevált gyakorlatait mozdítják elő és osztják meg, továbbá az ÜHG-kibocsátásnak a gazdasági növekedéstől való függetlenítésére irányuló gyakorlati együttműködést mozdítják elő; szorgalmazza a fenntartható finanszírozás elveiről szóló globális megállapodás kidolgozását és támogatását, beleértve a nemzetközi pénzügyi beszámolási standardok (IFRS) fenntarthatósági beszámolási standardjait;
73. üdvözli, hogy az Alkalmazkodási Alap továbbra is szolgálni fogja a Párizsi Megállapodást; elismeri az alap fontosságát az éghajlatváltozásnak leginkább kitett közösségek számára, és megjegyzi, hogy 2010 óta az alap több mint 830 millió USD-t költött le az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodást és az ellenálló képességet célzó projektekre és programokra, beleértve a világ legsérülékenyebb közösségeiben több mint 120 konkrét, lokalizált projektet; hangsúlyozza ugyanakkor, hogy ez az összeg nem elegendő, és felhívja az adományozó országokat, hogy jelentősen növeljék az Alkalmazkodási Alapnak nyújtott hozzájárulásait egy kiszámíthatóbb, többéves megközelítéssel;
74. megismétli, hogy az Unióban és világszerte egyaránt sürgősen véget kell vetni a fosszilis tüzelőanyagok támogatásának és egyéb, a környezetre káros támogatásoknak; megjegyzi, hogy a fosszilis tüzelőanyagok támogatása az Unióban mintegy 50 milliárd EUR-t tesz ki, és felszólítja a tagállamokat, hogy hajtsanak végre konkrét politikákat és menetrendeket, valamint hozzanak konkrét intézkedéseket a fosszilis tüzelőanyagok közvetlen és közvetett támogatásának legeslegkésőbb 2025-ig történő fokozatos megszüntetése érdekében; felhívja a többi felet hasonló intézkedések megtételére;
75. támogatja a pénzügyminiszterek éghajlat-politikai koalíciójának munkáját, és valamennyi kormányt arra biztat, hogy fogadja el a koalíció azon kötelezettségvállalását, amely szerint a pénzügyminiszterek területéhez tartozó minden politikát és gyakorlatot összhangba kell hozni a Párizsi Megállapodás céljaival, továbbá hogy vezessen be tényleges szén-dioxid-árzást, a helsinki elvekben megállapítottak szerint;

76. hangsúlyozza azt a fontos szerepet, amelyet a magánszektorak – ezen belül a nagyvállalatoknak és a pénzügyi piacoknak – kell betölteniük a gazdaságnak a Párizsi Megállapodás célkitűzéseivel összeegyeztethető pályára állításában; üdvözli a COP26-nak egy magánfinanszírozási központ kialakítására irányuló kezdeményezését, amely a magánfinanszírozást mozgósító rendszer kiépítésére összpontosít annak érdekében, hogy támogassa gazdaságaink karbonsemlegessé tételét; elismeri a fenntartható beruházásokkal kapcsolatos széles körű közérdeket és szerepvállalást; üdvözlendőnek tartja, hogy a globális gazdaság sikeres dekarbonizációja érdekében a főbb nemzetközi pénzügyi intézmények részt vesznek a zöld finanszírozási megoldások kialakításában, és elengedhetetlennek tartja, hogy elősegítsük ezt a tendenciát; üdvözli a nulla nettó kibocsátásra irányuló glasgow-i pénzügyi szövetséget, valamint azt a kötelezettségvállalását, hogy a tudományon alapuló kritériumok alapján legkésőbb 2050-ig mozgósítja a nulla nettó kibocsátáshoz szükséges globális beruházásokat;
77. hangsúlyozza, hogy a tiszta fejlesztési mechanizmus nem eredményezett tényleges és további kibocsátáscsökkentést; felkéri a feleket, hogy vegyék fontolóra a tiszta fejlesztési mechanizmus azonnali megszüntetését; hangsúlyozza, hogy a tiszta fejlesztési mechanizmus folytatása aláásná a Párizsi Megállapodást és az ÜHG-kibocsátás csökkentésére irányuló közös erőfeszítéseket;
78. hangsúlyozza, hogy a múltban keletkezett régi jóváírásokat nem szabad a Párizsi Megállapodás keretében felhasználni; hangsúlyozza, hogy a régi jóváírásokat nem szabad a 2020 utáni éghajlat-politikai célok teljesítésére felhasználni;
79. hangsúlyozza, hogy tovább kell fejleszteni és elő kell mozdítani a pénzügyi intézmények és vállalatok éghajlattal és fenntarthatósággal kapcsolatos pénzügyi közzétételeit;

Valamennyi ágazat átfogó erőfeszítése

80. hangsúlyozza, hogy a közlekedési ágazat az egyetlen olyan ágazat, amelyben 1990 óta uniós szinten nőtt a kibocsátás, és ez nem egyeztethető össze a hosszú távú klímasemlegességi célkitűzéssel, amely a társadalom valamennyi ágazatától – többek között a légi közlekedési és a tengerhasznosítási ágazattól – a kibocsátás nagyobb mértékű és gyorsabb csökkentését követeli meg; úgy véli, hogy annak érdekében, hogy a nemzetileg meghatározott hozzájárulások összhangban legyenek a Párizsi Megállapodásban előírt, a gazdaság egészére vonatkozó kötelezettségvállalásokkal, a feleket arra kell ösztönözni, hogy nemzetileg meghatározott hozzájárulásaikban a nemzetközi tengerhajózásból és légi közlekedésből származó kibocsátást is vegyék figyelembe, és fogadjanak el és hajtsanak végre nemzetközi, regionális és nemzeti szintű intézkedéseket az ezen ágazatokból származó kibocsátások csökkentésére, beleértve a légi közlekedés nem CO₂ okozta hatásait is; ezzel összefüggésben megismétli, hogy ezeket az ágazatokat az uniós kibocsátáskereskedelmi rendszer (ETS) keretében kell szabályozni, ami mintaként szolgálhat a nemzetközi szinten – többek között a Nemzetközi Tengerészeti Szervezetben (IMO) és a Nemzetközi Polgári Repülési Szervezetben (ICAO) is – a globális ambíciók fokozását támogató párhuzamos törekvésekhez; aggodalmát fejezi ki a Nemzetközi Tengerészeti Szervezet és a Nemzetközi Polgári Repülési Szervezet által a nemzetközi hajózásból és légi közlekedésből származó kibocsátások kezelése terén elért lassú előrehaladás miatt;

rámutat arra, hogy a légi közlekedés a globális szén-dioxid-kibocsátás mintegy 2,1%-áért felelős; felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy tegyenek meg minden tőlük telhetőt a nemzetközi légi közlekedés szén-dioxid-kibocsátásának ellentételezésére és csökkentésére irányuló rendszer (CORSIA) megerősítése érdekében, és támogassák, hogy az ICAO hosszú távú célt fogadjon el az ágazaton belüli kibocsátások csökkentésére, megőrizve ugyanakkor az EU jogalkotási autonómiáját az uniós kibocsátáskereskedelmi irányelv végrehajtása során;

81. emlékeztet arra, hogy a Nemzetközi Energia Ügynökség szerint a nulla nettó kibocsátás 2050-ig való elérése érdekében a világszinten forgalomba hozott új személygépkocsiknak 2035-ig kibocsátásmentesnek kell lenniük; hangsúlyozza továbbá, hogy ahhoz, hogy Európa 2050-re klímasemleges legyen, addigra az európai közutakon szinte minden gépkocsinak kibocsátásmentesnek kell lennie; hangsúlyozza, hogy a közlekedési ágazat jelentősen elősegítheti a megújuló energia bevezetését; hangsúlyozza, hogy az elektromos mobilitás a rugalmassági kapacitások felszabadítása révén szerepet játszhat a villamosenergia- és a közlekedési ágazat intelligens integrálásának formájában, és hangsúlyozza az intelligens töltés EU-szerte történő bevezetésének fontosságát;
82. megjegyzi, hogy a hajózásból származó koromkibocsátás 2012 és 2018 között világszerte 12%-kal, 2015 és 2019 között pedig 85%-kal nőtt az Északi-sarkvidéken; hangsúlyozza, hogy a becslések szerint a korom 20 éves időtávon a hajózásból származó kibocsátások mintegy 21%-áért felelős; az éghajlatváltozás kezelésének sürgősségére, és különösen az Északi-sarkvidék olvadásának riasztó ütemére tekintettel azonnali fellépésre szólít fel az északi-sarkvidéki hajózásból származó koromkibocsátás jelenlegi növekedésének visszafordítása érdekében; határozottan sajnálja, hogy a nehéz fűtőolaj Északi-sarkvidéken való használatára irányuló, az IMO által elfogadott tilalom számos kiskaput tartalmaz, és hatástalan az Északi-sarkvidék védelmét illetően; sürgeti a Bizottságot annak biztosítására, hogy az uniós kikötőkbe befutó és az Északi-sarkvidéken vagy annak közelében közlekedő valamennyi hajó tisztább desztillátumokra és részecskeszűrőkre váltson, amelyek több mint 90%-kal csökkentik a koromkibocsátást;
83. rámutat arra, hogy 2012-ben a hajózás a globális ÜHG-kibocsátás mintegy 2,5%-áért volt felelős²⁵; aggodalmát fejezi ki amiatt, hogy a hajózás mentesül mind a nemzetközi (UNFCCC), mind az uniós éghajlat-politikai célok alól, és felhívja a figyelmet arra, hogy ezek a kibocsátások 2018 és 2050 között várhatóan 50%-kal növekednek, amennyiben nem kerül sor válaszlépésekre²⁶; üdvözli, hogy 2018-ban az IMO elfogadta a hajók ÜHG-kibocsátásának csökkentésére vonatkozó kezdeti stratégiát, amely szerint a kibocsátásnak a lehető leghamarabb tetőznie kell, és 2050-ra 2008-hoz képest legalább 50%-kal kell csökkennie, miközben erőfeszítéseket tesz a teljes körű megszüntetésére, ugyanakkor aggodalmát fejezi ki az eddig elért lassú előrehaladás miatt, és sürgeti az IMO-t, hogy rövid és középtávon mielőbb fogadjon el ambiciózus intézkedéseket;

²⁵ EU climate action policy, responding to the global emergency (Uniós éghajlat-politika – válasz a globális vészhelyzetre), az Európai Parlament Kutatószolgálat (EPRS), 2021. március

²⁶ EPRS, 2021. március

84. emlékeztet arra, hogy a városok kulcsszerepet játszanak az ÜHG- kibocsátás csökkentésében; hangsúlyozza, hogy a városoknak helyi és globális vezető szerepet kell vállalniuk a zöld átállásban; felhívja a Bizottságot, hogy fontoljon meg a városok szén-dioxid-kibocsátásának csökkentését támogató olyan konkrét intézkedéseket, amelyeket az iparral, a polgárokkal és a helyi hatóságokkal együttműködésben kell végrehajtani; kiemeli, hogy a városok az innováció és az első lépések támogatása révén az új technológiák bölcsőjeként szolgálhatnak a villamosítás, az automatizálás és a digitalizáció területén;
85. hangsúlyozza, hogy az erőfeszítéseket integrálni kell annak érdekében, hogy az éghajlatváltozás és a levegőminőség terén egyaránt előrelépjünk; úgy véli, hogy holisztikus megközelítésre van szükség a kibocsátás forrásoknál való csökkentéséhez valamennyi ágazatban, különösen a közúti és tengeri közlekedésben, a légi közlekedésben, az ipari létesítményekben, az épületekben, a mezőgazdaságban és az energiatermelésben, hogy jobban megvédhessük a polgáraink és a bolygónk egészségét;
86. emlékeztet arra, hogy a globális ÜHG-kibocsátás 23%-a és az Unió ÜHG-kibocsátásának mintegy 10%-a a mezőgazdaságból származik, és elismeri, hogy a mezőgazdasági ágazatban jelentős potenciál rejlik az ÜHG-kibocsátás csökkentésére, és pozitív hozzájárulásra az éghajlatváltozás elleni küzdelemhez a szénmegkötés növelésével; hangsúlyozza, hogy a regeneratív mezőgazdaságra, a rövidebb ellátási láncokra és egy egészségesebb, kiegyensúlyozottabb, fenntarthatóbb étrendre való áttérés – többek között a fenntartható módon termelt növények és növényi alapú élelmiszerek fogyasztásának növelésével – jelentősen hozzájárulna a mezőgazdasági kibocsátások csökkentéséhez, miközben enyhítené a nyomást a földterületekről és segítené az ökoszisztémák helyreállítását;
87. megjegyzi, hogy az IPCC és az IPBES jelentései, az élelemhez való kérdésével megbízott különleges ENSZ-előadó és a FAO által vezetett, a mezőgazdasági ismeretekről, tudományról és fejlesztési technológiáról szóló nemzetközi felmérés egyaránt elismeri az agroökológia jelentős éghajlati, biológiai és élelmezésbiztonsági előnyeit; megismétli, hogy az agroökológiát és a családi gazdálkodást az éghajlatpolitikai fellépés középpontjába kell helyezni;
88. megjegyzi, hogy a világ metánkibocsátásának körülbelül 60%-a olyan forrásokból származik, mint a mezőgazdaság, a hulladéklerakó telepek és a szennyvízkezelő létesítmények, valamint a fosszilis tüzelőanyagok termelése és csővezetékes szállítása; emlékeztet arra, hogy a metán erős üvegházhatású gáz, amely a szén-dioxidnál 80-szor nagyobb hatást okozott az elmúlt 20 évben, valamint a szén-dioxid után a második legjelentősebb okozója az éghajlatváltozásnak; kiemeli ezért a metánkibocsátás azonnali és gyors csökkentésének fontosságát ebben az évtizedben, mivel ez az uniós éghajlatpolitikai fellépés egyik leghatékonyabb eszköze; megjegyzi, hogy sok költséghatékony technológia és gyakorlat már elérhető a metánkibocsátás csökkentéséhez, különösen az energiaágazatban; kiemeli, hogy a metánkibocsátás csökkentése kiegészíti a szén-dioxid-kibocsátás szükséges csökkentését, és hogy a Párizsi Megállapodás által előírt kibocsátáscsökkentés 15%-át a metán alacsony költségű és technikailag megvalósítható mérséklésével lehetne elérni; ezzel összefüggésben üdvözli a Bizottság által 2020 októberében előterjesztett, a metánkibocsátás csökkentésére irányuló új uniós stratégiát, és felszólítja a részes feleket, hogy gyorsan és ambiciózusan lépjenek fel, és jelentősen

csökkentsék a metánkibocsátást; felhívja a Bizottságot, hogy tegyen javaslatot egy olyan méltányos, átfogó és egyértelmű jogszabályi keretre, amely kötelező erejű intézkedéseket és a metánkibocsátás csökkentésére irányuló célokat határoz meg, amelyek 2030-ig jelentős mértékben csökkenteni fogják a metánkibocsátást az EU-ban; felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy álljanak a metánkibocsátás csökkentésével kapcsolatos nemzetközi együttműködés és koordináció élére, és a COP26-on játsszanak vezető szerepet egy, a metánkibocsátás csökkentéséről szóló globális megállapodás elérésében, amely az IPCC 1,5 °C-os jelentésével, a UNEP globális metánértékelésével és az IPCC hatodik értékelő jelentésével összhangban új célokat határoz meg a metán mérséklésével kapcsolatban;

89. emlékeztet arra, hogy a 2030-ig tartó időszakra vonatkozó éghajlat-politikai célterv²⁷ hatásvizsgálatában jelzetteknek megfelelően ahhoz a célkitűzéshez, hogy 2030-ig az ÜHG-kibocsátás legalább 55%-kal csökkenjen, a Párizsi Megállapodás célkitűzéseivel összhangban kezelni kell a metánkibocsátást;
90. támogatja a Bizottság arra irányuló törekvéseit, hogy az ENSZ keretében nemzetközi szinten jogilag kötelező erejű keretrendszert hozzon létre a metánkibocsátás csökkentésére;
91. üdvözlí az Egyesült Államok Biden kormánya és Hszi Csin-ping kínai elnök bejelentett szándékát a Montreali Jegyzőkönyv kigali módosításának ratifikálására, amely a fluortartalmú üvegházhatású gázokra vonatkozó uniós szabályok közelgő felülvizsgálatával együtt egyedülálló lehetőséget kínál arra, hogy a világot közelebb hozza a Párizsi Megállapodás célkitűzéseinek eléréséhez; felhívja a Bizottságot, hogy 2021 végéig terjessze elő az F-gázokról szóló rendelet ambiciózus felülvizsgálatát a hidro-fluor-szénhidrogének (HFC) fokozatos megszüntetésének felgyorsítása érdekében;
92. ösztönzi az EU-t, hogy vállaljon vezető szerepet a szén-dioxid-árazásnak egy szélesebb szabályozási keret részét képező hatékony éghajlat-politikai eszközként való népszerűsítésében, vizsgálja meg a harmadik országok és régiók szén-dioxid-árazásával való kapcsolódási pontokat és az együttműködés más formáit, világszerte gyorsítsa fel a költséghatékony kibocsátáscsökkentést, és egyúttal csökkentse a kibocsátásáthelyezés kockázatát, amelynek az egyenlő globális versenyfeltételek biztosításához kell hozzájárulnia; felszólítja a Bizottságot, hogy hozzon létre biztosítékokat annak érdekében, hogy az EU kibocsátáskereskedelmi rendszerével való minden kapcsolódási pont továbbra is kiegészítő jellegű és tartós hatásmérséklési tényezőket szolgáltatson, és ne veszélyeztesse az EU hazai ÜHG-kibocsátásokra vonatkozó kötelezettségvállalásait; hangsúlyozza, hogy a Kereskedelmi Világszervezettel (WTO) összeegyeztethető, az importárak karbonintenzitását ellensúlyozó uniós mechanizmus létrehozása a zöld megállapodás kulcsfontosságú része, és azt kulcsfontosságú prioritásként kell kezelni; hangsúlyozza, hogy az importárak karbonintenzitását ellensúlyozó mechanizmust az uniós és globális szintű erőteljesebb éghajlat-politikai fellépés mintájaként kell felhasználni, biztosítva ugyanakkor az EU-ban a hazai és külföldi termelők közötti tisztességes versenyt;

²⁷ SWD(2020)0176.

93. hangsúlyozza az erdőirtás elleni határozott elkötelezettség fontosságát; megjegyzi, hogy bár az EU-ban az erdőterület az elmúlt években bővült, más régiókban – különösen a nyersanyagoktól függő feltörekvő gazdaságokban – a jelentős, főként a mezőgazdasági és állattenyésztési ágazat miatti erdőirtás olyan probléma, amelyre megfelelő megoldást kell találni;

Ipar és versenyképesség

94. úgy véli, hogy a Párizsi Megállapodás 2015-ös aláírása óta a COP26 a legfontosabb esemény az európai ipari és energiaágazat szempontjából, mivel az Unió meghatározta a klímasemlegesség legkésőbb 2050-ig történő eléréséhez vezető utat, és elindította az „Irány az 55%!” intézkedéscsomagot; úgy véli, hogy a gazdasági jólétnek, a társadalmi kohézióknak, a munkahelyteremtésnek, a fenntartható ipari fejlődésnek és az éghajlatpolitikának kölcsönösen erősíteniük kell egymást; kiemeli, hogy az éghajlatváltozás elleni küzdelem lehetőségeket kínál az uniós ipar számára, amelyek akkor valósulhatnak meg, ha a jogalkotók elkötelezik magukat az időben meghozott, testre szabott, szolidaritáson alapuló és megfelelő szakpolitikai válaszingedmények mellett; hangsúlyozza, hogy átfogó stratégiára van szükség a 2030-ra és azon túlra kitűzött célok elérése érdekében, összehangolva az állami és magánszférából származó források áramlását; rendkívül fontosnak tartja, hogy az EU szert tegyen az elsőként lépő előnyére és jó példával járjon elől;
95. hangsúlyozza, hogy az EU-nak minden tőle telhetőt meg kell tennie annak érdekében, hogy iparágai megőrizzék vezető pozíciójukat és globális versenyképességüket a nulla nettó ÜHG-kibocsátású gazdaságra való átállás során; rámutat arra, hogy a rendelkezésre álló és innovatív szakpolitikai eszközöket kell felhasználni azoknak a területeknek a fenntartása és kiterjesztése érdekében, ahol az EU vezető szerepet játszik; hangsúlyozza, hogy fokozni kell az európai ipar dekarbonizációját, és az EU-nak továbbra is támogatnia kell ezt a törekvést; üdvözli a stratégiai értékláncok tekintetében tett kezdeményezéseket; elismeri, hogy az éghajlatváltozás elleni korai fellépés, valamint az EU a klímasemlegességre való törekvés tekintetében mutatott jó példája pozitív hatást gyakorol az európai iparágakra, ami utat nyit a kevésbé fejlett vagy kevésbé ambiciózus országok előtt, és rendkívül jótékony hatású versenyelőnyt biztosít az uniós iparágak és vállalkozások számára; hangsúlyozza, hogy érvényesíthető többoldalú és kétoldalú megállapodásokat kell kötni az EU és partnerei között, amelyek célja az Unió környezetvédelmi normáinak exportálása, valamint az egyenlő versenyfeltételek biztosítása a kereskedelem és a beruházások terén; hangsúlyozza, hogy meg kell akadályozni az európai ipari termelés és a beruházások az Unión kívüli, kevésbé ambiciózus éghajlat-politikai intézkedések miatti áthelyezését, és ezért arra ösztönzi a nemzetközi partnereket, hogy hangolják össze az éghajlatváltozás elleni küzdelemre irányuló erőfeszítéseiket; úgy véli, hogy az EU zöld taxonómiájának átláthatóságot és egyértelműséget kell teremnie annak érdekében, hogy a kormányok és a vállalkozások ösztönözhesék a Párizsi Megállapodás célkitűzéseinek eléréséhez hozzájáruló beruházásokat;
96. elismeri a kkv-k, különösen a mikrovállalkozások és az induló innovatív vállalkozások alapvető szerepét a foglalkoztatás és a növekedés ösztönzésében és megvalósításában, valamint vezető szerepüket a digitális és zöld átállásban; emlékeztet arra, hogy a kkv-k az európai gazdasági és társadalmi szerkezet alapvető részét képezik, és ebben az

átállásban a jogalkotóknak támogatást és ösztönzést kell nyújtaniuk számukra, különösen a fenntartható technológiák, szolgáltatások és folyamatok finanszírozáshoz való hozzáférésük biztosítása, valamint az adminisztratív eljárások egyszerűsítése révén; aggodalmát fejezi ki amiatt, hogy sok kkv még mindig nincs tudatában a zöld átállásban rejlő lehetőségeknek, és ezért felszólít e tudáshiány megszüntetésére az Enterprise Europe Network fenntarthatósági tanácsadóinak és fenntarthatósági szolgáltatásainak támogatásával;

97. üdvözli az európai polgárok, közösségek, települések, városok, régiók, iparágak és intézmények eddigi elkötelezettségét a Párizsi Megállapásban foglalt kötelezettségek teljesítése iránt, valamint az e cél érdekében tett erőfeszítéseket és előrelépést; megjegyzi ugyanakkor, hogy késlekedés nélkül fokozni kell az intézkedéseket annak érdekében, hogy azok teljes mértékben összhangban legyenek a Párizsi Megállapással; ezért ösztönzi az összes érintett szereplőt – az Unión belül és kívül egyaránt –, hogy ambícióikat és magatartásukat magasabb szintű normákhoz igazítsák az éghajlati kihívások kezelése érdekében;
98. kiemeli azokat a lehetőségeket, amelyeket egy a Covid19-világjárvány utáni helyreállításra vonatkozó szilárd növekedési stratégia kínál nemcsak a gazdasági válság leküzdéséhez, hanem a zöld és fenntartható uniós gazdaság további fejlesztéséhez is a digitális és zöld átállás megvalósítása révén; aggodalommal jegyzi meg, hogy a lendület kialakulásából származó előnyök figyelmen kívül hagyása káros lenne az uniós ipar számára, tekintettel a 2030-as célkitűzések egy rendkívül versenyképes és gyorsan fejlődő környezetben való eléréséhez szükséges ipari átalakulás mértékére;
99. üdvözli, hogy számos uniós kereskedelmi partner vezetett be szén-dioxid-kereskedelmi vagy egyéb árképzési mechanizmusokat; üdvözli az importárak karbonintenzitását ellensúlyozó, társadalmilag igazságos uniós mechanizmust, amely összhangban van a WTO-val összeegyeztethető, az importárak karbonintenzitását ellensúlyozó uniós mechanizmusról szóló európai parlamenti állásfoglalásban foglalt javaslatokkal, amelyek magukban foglalják egy hatékony kibocsátáshelyezési mechanizmus létrehozását, valamint annak egy globális szén-dioxid-ár kialakítását ösztönző hatását; felhívja a COP26 részes feleit, hogy állapodjanak meg a szén-dioxid-piacokra vonatkozó egyértelmű, tisztességes, környezeti és társadalmi szempontból megfelelő szabályokról, amelyek konkrét és mérhető hozzájárulást nyújtanak a fenntartható fejlődéshez;

Energiapolitika

100. üdvözli az energiaügyi jogszabályoknak az „Irány az 55%!” intézkedéscsomag keretében történő felülvizsgálatát annak érdekében, hogy azok összhangba kerüljenek az Unió azon megnövelt célkitűzésével, hogy 2030-ig legalább 55%-kal csökkentse a kibocsátásokat annak érdekében, hogy legkésőbb 2050-ra megvalósuljon a klímasemlegesség;
101. emlékeztet az Uniónak az „első az energiahatékonyság” elv melletti elkötelezettségére; hangsúlyozza annak fontosságát, hogy ezt az elvet valamennyi vonatkozó jogszabályban és kezdeményezésben érvényesítsék; rámutat az energiahatékonyságban rejlő, kiaknázatlan lehetőségekre az olyan ágazatokban, mint a közlekedés és az

épületek, beleértve a fűtést és a hűtést is;

102. emlékeztet arra, hogy az Unióban 2018-ban 50 milliárd eurót költöttek fosszilis tüzelőanyagok támogatására, ami az összes uniós energiátámogatás mintegy egyharmadának felel meg; úgy véli, hogy a fosszilis tüzelőanyagok támogatása aláássa az európai zöld megállapodás céljait és a Párizsi Megállapodásban foglalt kötelezettségeket; hangsúlyozza, hogy sürgősen következetesebb árjelzéseket kell adni az energiaágazatokban és a tagállamokban, valamint kiemeli, hogy a külső költségeket nem internalizálják; felhívja a tagállamokat és a COP26 többi részes felét, hogy részesítsék előnyben a zöld energiával és infrastruktúrával kapcsolatos beruházásokat, és fokozatosan szüntessék meg a fosszilis tüzelőanyagok közvetlen és közvetett támogatását;
103. úgy véli, hogy ahhoz, hogy az EU megvalósítsa a klímasemlegességet, energiarendszerét integrálni kell és lépcsőzetes prioritásra kell alapozni, amelynek kezdő pontja az energiahatékonyság elsődlegességének elve, ami energiamegtakarításhoz vezet, amelyet a végfelhasználás közvetlen villamosítással, megújuló energiaforrásokon alapuló tüzelőanyagokkal, valamint egy átmeneti időszakban a más alternatívával nem rendelkező alkalmazások esetében alacsony széndioxid-kibocsátású tüzelőanyagokkal való dekarbonizációja követ, miközben egy körforgásos, nagy energiahatékonyságú, integrált, összekapcsolt, ellenállóképes és multimodális energiarendszer kialakítása révén fenntartja az energiához való hozzáférhetőséget, megfizethetőséget és az energiaellátás biztonságát;
104. emlékeztet arra, hogy fontos figyelembe venni a nemzeti energiarendszerek és az azokhoz kapcsolódó kihívások sokféleségét; kiemeli a méltányos átállás szükségességét, és megismétli az új zöld megállapodásban felvázolt ígéretet, miszerint senkit sem szabad hátrahagyni; aggodalmát fejezi ki amiatt, hogy az EU-ban még mindig mintegy 50 millió háztartás él energiaszegénységben; kiemeli az éghajlatváltozással kapcsolatos ambiciózusabb törekvések szociális dimenziójának fontosságát, amelynek keretében a lehető leghamarabb szakpolitikákat kell elfogadni az energiaszegénység megelőzése és felszámolása érdekében; hangsúlyozza, hogy az energiapolitikákat a méltányos és igazságos átmenet elvével összhangban, valamint a civil társadalommal és a szociális partnerekkel szoros együttműködésben kell megvalósítani; úgy véli ezért, hogy az állami tervezés, valamint az erősebb szociális partnerségek és a civil társadalom helyi, nemzeti és uniós szintű szerepvállalása alapvető fontosságú a klímasemlegesség igazságos, inkluzív és társadalmilag fenntartható módon történő megvalósításához a társadalom valamennyi ágazatában;
105. üdvözli az európai hidrogénstratégia elfogadását, amely célokat tűz ki arra vonatkozóan, hogy 2024-ig legalább 6 GW, 2030-ra pedig 40 GW teljesítményű, megújuló hidrogén előállítására alkalmas elektrolizátorokat kell telepíteni az Unióban; emlékeztet arra, hogy a megújuló hidrogén termelésének növelésével fel kell gyorsítani a jelenlegi hidrogéntermelés szén-dioxid-mentesítését; hangsúlyozza, hogy a lehető leghamarabb ki kell vezetni a fosszilis alapú hidrogént, ehelyett a biztonságos és fenntartható technológiákra kell összpontosítani; sürgeti a Bizottságot és a tagállamokat, hogy haladéktalanul kezdjék meg a kivezetés tervezését annak érdekében, hogy a fosszilis alapú hidrogén előállítása gyorsan, előreláthatóan és visszafordíthatatlanul csökkenni kezdjen, és így elkerülhető legyen a fosszilis alapú termelő létesítmények

élettartamának meghosszabbítása; megjegyzi, hogy számos fosszilis alapú hidrogéngyártó üzem található az igazságos átmenet területeken, és ezért kiemeli, hogy hatékony támogatási intézkedésekre van szükség, amelyek elősegítik az ÜHG-kibocsátás csökkentését, és hozzájárulnak a helyi munkaerő átképzéséhez és további foglalkoztathatóságához;

106. üdvözli az EU tengeri megújuló energiára vonatkozó stratégiáját és azon törekvését, hogy Európa tengeri kapacitását 2030-ig legalább 60 GW-ra, 2050-ig pedig 340 GW-ra növelje; hangsúlyozza, hogy biztosítani kell, hogy a stratégia végrehajtása az egész Unió javát szolgálja, beleértve a tengerparttal nem rendelkező tagállamokat is;
107. meggyőződése, hogy meg kell teremteni a feltételeket ahhoz, hogy a fogyasztók több ösztönzést kapjanak a fenntarthatóbb energiaformák választására, valamint hogy aktívabbak legyenek; felhívja a Bizottságot, hogy mérje fel a saját megújulóenergia-fogyasztás és a megújulóenergia-közösségek előtt még fennálló akadályokat, különösen az alacsony jövedelmű vagy kiszolgáltatott háztartások esetében;
108. üdvözli az energiaadó-irányelv (2003/96/EK) felülvizsgálatára irányuló kezdeményezést, amelynek célja, hogy azt olyan eszközzé alakítsa át, amely az adópolitikákat a 2030-as és 2050-es energia- és éghajlat-politikai célokhoz igazítja, miközben értékeli a többek között a fogyasztókra, az energiaszegénységre és a közlekedési szegénységre gyakorolt hatásokat; felhívja a tagállamokat, hogy adott esetben fontolják meg a megújuló energiára kivetett adók és illetékek csökkentését Unió-szerte, és erősítsék meg a megújuló energia előállítására irányuló pénzügyi ösztönzőket;
109. hangsúlyozza, hogy bár Európa ambiciózus céljainak elérésén dolgozik, a globális nettó nulla kibocsátás legkésőbb 2050-ig történő eléréséhez összehangolt globális fellépésre lesz szükség; kiemeli, hogy a fejlődő országoknak különböző mértékű nemzetközi támogatásra lesz szükségük a zöld átállás megvalósításához; hangsúlyozza a nemzetközi partnerekkel folytatott szoros, határokon átnyúló együttműködés megerősítése és a bevált gyakorlatok megosztásának fontosságát a szakpolitikai döntéshozatal és a tudomány területén, ideértve a technológiaátadást is, az energiahatékonyság, valamint a fenntartható energiatechnológiákba és infrastruktúrába történő beruházások előmozdítása érdekében;
110. üdvözli a Bizottság arra irányuló szándékát, hogy cselekvési tervet fogadjon el az energiaágazat digitalizációjára vonatkozóan annak érdekében, hogy az EU a technológia területén vezető szerepet játsszon, és hogy létrejöhessen egy olyan, integráltabb energiarendszer, amely intelligens megoldásokkal rendelkezik bizonyos ágazatokban és jobb finanszírozásban részesül a 2021–2027-es időszakra; emlékeztet annak fontosságára, hogy az energiarendszerek rezilienciájának biztosítása érdekében foglalkozni kell az energiaágazat kiberbiztonsági kockázataival;

Kutatás, innováció, digitális technológiák és úrpolitika

111. üdvözli a Horizont Európa program szerepét és annak hozzájárulását a klímasemlegességhez; úgy véli, hogy a Horizont Európa keretében létrehozott partnerségek – köztük a közös vállalkozások – elő fogják mozdítani a köz- és a magánszektor közötti együttműködést azzal a céllal, hogy hozzájáruljanak a zöld átállás

megvalósításához, miközben biztosítják a fenntartható innovációk rendelkezésre állását, hozzáférhetőségét és megfizethetőségét; hangsúlyozza annak fontosságát, hogy javítsák a polgárok tájékoztatását az európai K+F projektek eredményeiről és az új technológiákról, többek között a világitótorony-projektekről annak érdekében, hogy növeljék azok társadalmi elfogadottságát és láthatóbbá tegyék az Unió szerepét a polgárok számára;

112. hangsúlyozza, hogy több köz- és magánberuházást kell vonzani az új fenntartható technológiák kutatásába, innovációjába és bevezetésébe, többek között a munkaerő-igényes iparágakba, valamint az európai zöld megállapodás és a Párizsi Megállapodás céljaihoz hozzájáruló, szükséges új infrastrukturális hálózatokba és projektekbe;
113. hangsúlyozza, hogy biztosítani kell az innovatív technológiák előmozdítását célzó ösztönzők koherenciáját a 2030-as és 2050-es célok elérése érdekében, foglalkozva a már kiforrott technológiák bevezetésével, valamint az olyan új technológiákba történő beruházásokkal, amelyeket ki kell fejleszteni ahhoz, hogy megvalósuljon a klímasemlegesség legkésőbb 2050-ig történő elérésére vonatkozó uniós célkitűzés;
114. hangsúlyozza, hogy a digitális technológiák alapvető szerepet játszhatnak az EU zöld átállásának támogatásában; hangsúlyozza, hogy az EU helyreállításához stabil szabályozási keret és pénzügyi ösztönzők létrehozására van szükség a magánszereplők számára is annak érdekében, hogy piacvezérelt előrelépést lehessen biztosítani a kutatás, az innováció és a fenntartható technológiák fejlesztése terén;
115. hangsúlyozza, hogy a digitalizáció az energiarendszer integrációjának egyik kulcsfontosságú tényezője, mivel lehetővé teszi az energiahordozók dinamikus és egymással összefüggő áramlását, a diverzifikáltabb piacok összekapcsolását, és biztosítja a kereslet és a kínálat összehangolásához szükséges adatokat; kiemeli a digitális technológiákban rejlő lehetőségeket az energiahatékonyság növelésére és ezáltal a teljes ÜHG-kibocsátás csökkentésére; emlékeztet arra, hogy a Bizottság becslése szerint az ikt környezeti lábnyoma a globális villamosenergia-felhasználás 5–9%-át és a globális ÜHG-kibocsátás több mint 2%-át teszi ki; hangsúlyozza, hogy a Bizottság Közös Kutatóközpontjának a mesterséges intelligenciáról szóló 2018. évi tanulmánya szerint az adatközpontok és adatátvitel az Unió teljes villamosenergia-fogyasztásának 3–4%-át tehetik ki; mivel a Bizottság várakozása szerint az adatközpontok fogyasztása 2018 és 2030 között 28%-kal növekszik majd; kiemeli, hogy a digitális szén-dioxid-kibocsátás 47%-a köthető fogyasztói berendezésekhez, például számítógépekhez, okostelefonokhoz, táblagépekhez és más összekapcsolt termékekhez; ezért olyan intézkedésekre szólít fel, amelyek az energia- és erőforrás-hatékonyság biztosítása révén csökkentik az ikt-ágazat szénlábnyomát, és megismétli azt a célt, hogy az adatközpontok legkésőbb 2030-ig váljanak klímasemlegessé és rendkívül energiahatékonyá, amint azt a digitális stratégia is megfogalmazza;
116. emlékeztet a K+I hozzájárulásának fontosságára a Párizsi Megállapodásban meghatározott célok és az európai zöld megállapodás célkitűzéseinek elérése tekintetében; felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy támogassák a kutatást és az innovációt, valamint a kutatásra és innovációra szánt uniós és nemzeti költségvetések általános növelését a fenntartható és biztonságos energiatechnológiák és az innováció terén; felhívja a Bizottságot, hogy fontolja meg az éghajlatváltozás hatásaival szemben

ellenállóképes és integrált energiarendszerhez hozzájáruló technológiák és innovatív megoldások további támogatását, beleértve azokat is, amelyek esetében Európa globális vezető szerepet tölt be és belföldi alapú értékláncokkal rendelkezik; úgy véli, hogy alapvető fontosságú a megújulóenergia-értékláncok kulcsfontosságú szakaszait az Unióban tartani az éghajlatpolitikai célkitűzések elérésének, valamint annak érdekében, hogy jelentős gazdasági előnyöket nyújtsanak az európaiak számára, és megfelelő intézkedésekre szólít fel az európai tartalmak a megújulóenergia-rendszerek ellátási láncában és a jogszabályokban betöltött szerepének támogatása érdekében;

Éghajlatváltozás és fejlődés

117. úgy véli, hogy a COP26 lehetőséget kínál a Párizsi Megállapodás célkitűzéseinek és az ENSZ fenntartható fejlesztési céljainak – különösen az 13. fenntartható fejlesztési célnak (éghajlat-politika) – az elérésére irányuló erőfeszítések megújítására; úgy véli, hogy a 2030-ig tartó időszakra szóló menetrendnek a zöldebb, méltányosabb és fenntarthatóbb jövő ütemterveként kell szolgálnia;
118. hangsúlyozza az emberi jogi megközelítés fontosságát az éghajlat-politikában annak biztosítása érdekében, hogy minden intézkedés tiszteletben tartsa és támogassa valamennyi ember emberi jogait;
119. sürgeti az UNFCCC részes feleit, hogy a Párizsi Megállapodás célkitűzéseivel összhangban továbbra is növeljék az éghajlatváltozás mérséklésével és az ahhoz való alkalmazkodással kapcsolatos ambícióikat, és építsék be az emberi jogi dimenziót a nemzetileg meghatározott hozzájárulásaikba és alkalmazkodási közleményükbe; felhívja az UNFCCC titkárságát, hogy az ENSZ emberi jogi főbiztosával együttműködve dolgozzon ki iránymutatásokat az emberi jogok védelmének a nemzetileg meghatározott hozzájárulásaikba és alkalmazkodási közleményükbe való beépítésére vonatkozóan;
120. tudatában van annak, hogy számtalan bizonyíték van arra, hogy az éghajlatváltozás hatásai okozzák és súlyosbítják az olyan létfontosságú erőforrások szűkösségét, mint a szántóterületek, károsítják vagy tönkreteszik a megélhetést fenntartó ökoszisztémákat, valamint növelik a természeti katasztrófák előfordulását és súlyosságát, és ezáltal konfliktusok, lakóhelyelhagyás és humanitárius válságok mozgatórugói;
121. emlékeztet arra, hogy az IPCC ötödik értékelő jelentése szerint az ismeretek őshonos, helyi és hagyományos formái az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás fontos forrásai; sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy az őslakosok ismereteit nem használják fel hatékonyan, miközben az őslakos és törzsi népek és jogaik kifejezett elismerése számos ország jogi, politikai és intézményi keretéből továbbra is hiányzik, és a jogok érvényesítése továbbra is fontos kérdés;
122. kitarthat emellett, hogy a fenntartható fejlesztési mechanizmus működési szabályaiba feltétlenül az éghajlatváltozás mérséklésére és az őslakos népek és helyi közösségek jogainak védelmére vonatkozó szilárd garanciákat kell beépíteni minden, az e mechanizmus keretébe tartozó projekt esetében; felhívja a figyelmet arra, hogy hasznosítani kell az őslakos és helyi közösségek környezetvédelemmel kapcsolatos ismereteit, és biztosítani kell, hogy a nemzetközi éghajlat-politikai erőfeszítések részeként véleményük meghallgatásra találjon;

123. felhívja az EU-t, hogy vállaljon vezető szerepet abban, hogy a WTO-megállapodásokat teljes mértékben összhangba hozzák a Párizsi Megállapodással, és biztosítsa, hogy saját kereskedelmi és beruházási megállapodásai ne akadályozzák a Párizsi Megállapodás végrehajtását és az ENSZ fenntartható fejlesztési céljainak megvalósítását, hanem teljes mértékben támogassák azokat;

Az Európai Parlament szerepe

124. úgy véli, hogy az Európai Parlamentet – mivel a nemzetközi megállapodásokhoz szükség van az egyetértésére, és társjogalkotóként központi szerepet játszik a Párizsi Megállapodás Unión belüli végrehajtásában – megfelelően be kell vonni az uniós küldöttségbe; ezért ragaszkodik ahhoz, hogy részt vehessen az uniós koordinációs üléseken a Glasgowban tartott COP26 konferencián, és hogy hozzáférhessen minden előkészítő dokumentumhoz a tárgyalások megkezdésének időpontjától kezdve;

o

o o

125. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottságnak, a tagállamok kormányainak és parlamentjeinek, valamint az UNFCCC titkárságának azzal a kéréssel, hogy azt juttassák el az egyezmény valamennyi EU-n kívüli részes felének.